

Ἡ ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS
MEDEA.

EX EDITIONE MUSGRAVIANA.

Saevus amor docuit gnatorum sanguine matrem
Commaculare manus:—crudelis tu quoque, mater.
Crudelis mater magis, an puer improbus ille?
—Improbus ille puer: crudelis tu quoque, mater.

VIRG.

GLASGUA E:
IN AEDIBUS ACADEMICIS, EXCUDEBAT
ANDREAS FOULIS,
ACADEMIAE TYPOGRAPHUS.
M.DCC.LXXXIV.

THE
PUBLISHED
M. H. Δ. I. A.

THE
M. H. Δ. I. A.

THE
M. H. Δ. I. A.

THE
M. H. Δ. I. A.

Ἡ

ΤΟΥ ΕΥΡΥΠΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

Μ Η Δ Ε Ι Α Σ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγ-
 γυᾶται τὴν Κρέοντος, τῆς Κορινθίων βασιλείως, θυγα-
 τέρα Γλαύκην πρὸς γάμον μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγα-
 δεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραλήσασα μὲν πρὸς
 μίαν ἡμέραν μῆναι, καὶ τυχεῖσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα
 διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσὸν σέ-
 φανον· οἷς ἐκείνη χρησασμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ,
 περιπλακείς τῇ θυγατρὶ, ἀπὸλλύται· Μήδεια δὲ τὴν ἑαυτῆς
 παῖδας ἀποκτείνουσα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πλερωτῶν, ὃ
 παρ' Ἠλίου ἔλαβεν, ἐποχὸς γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀ-
 θήνας, καὶ κῆσσι Αἰγυῖ τῷ Πανδίωνος γαμῆται. Φερεκύδης
 δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα
 ἴσον ποιήσει· περὶ δὲ τῆς πατρὸς αὐτῆς Αἴσονος, ὃ τὴν Νό-
 σης ποιήσας, φησὶν ὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἠβώοντα,
 Γῆρας ἀποξύσας· εἰδυῖσι πρᾶπίδεσι·
 Φάρμακα πολλ' ἔψατο ἐπὶ χρυσεόισι λέβησι.

Αἰχὺλος δ' ἐν ταῖς τῆς Διονύσου τροφοῖς ἰσορεῖ, ὅτι καὶ τὰς
 Διονύσου τροφὰς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐτεο-
 ποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ
 τῆς Μηδείας ἀναγρεθῆναι· ἐγκειλεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ
 πρῦμνῃ τῆς Ἀργυῆς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς
 νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τῷ χρόνῳ· ἐπιπεσούσης γὰρ τῆς πρῦμνης
 τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ARGUMENTUM

M E D E A E.

JASON profectus Corinthum, adducens et Medeam, ducit in matrimonium Glaucam filiam Creontis, regis Corinthiorum. Medea autem, cum, in exilium à Creonte releganda è Corintho, deprecata esset, ut uno die maneret, et impetrasset, dona mittit Glaucæ, per suos liberos, quasi mercedem pro beneficio accepto, vestem et auream coronam; quibus illa usa perit: Creon etiam, complexus filiam, moritur. Medea verò, cum interfecisset suos liberos, fugit Athenas, in curru draconum alatorum, quem à Sole acceperat, vecta: ibi verò nubit Aegeo filio Pandionis, Pherecydes autem et Simonides aiunt, quòd Medea, Jasonem coquens, juvenem fecerit. De patre verò ejus Aesone, sic inquit poëta qui confecit (Argonautarum) Reditus:

- ‘ Aesona tum subito fecit juvenescere laetâ
- ‘ Fronte senem, exutis per Thessala Carmina rugis,
- ‘ Pharmaca multa coquens, auro fulgente lebetes.

Aeschylus verò, in nutricibus Bacchi, narrat, quòd etiam nutrices bacchi, cum maritis, earum coquens, juvenes fecerit. Staphylus verò dicit aliquo modo interfectum esse Jasonem à Medeâ: nam jussu ejus eum dormisse sub puppe navis Argûs, cum esset dissolvenda tempore: incidente igitur puppi super Jasonem, ipsum esse mortuum.

ALIUD ARGUMENTUM

ARISTOPHANIS GRAMMATICI.

MEDEA, odio Jasonis, quòd is Glaucam Creonti
filiam duxisset, Glaucam et Creontem interfecit
suosque ipsius filius: unde, à Jasone separata, cum Ae-
geo habitavit. Haec fabula apud Neutrum est; h. e.
neque Aeschylum, neque Sophoclem. Scena fabulae
Corinthy ponitur: Chorus ex illius urbis mulieribus
constat. Acta est Pythiodoro Archonte, circa octoge-
simam septimam Olympiadem. Primus Euphorion,
secundus fuit Sophocles, tertius Euripides. Medea,
Philoctetes, Dictys, Messores Satyrici: non extat.

ΑΛΛΩΣ, ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνου
γεγαμικέῃαυ Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα,
ἐπέκτεινε μὲν Γλαύκην ἢ Κρέοντα, καὶ τὰς ἰδίους υἱάς· ἐ-
χωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεί συνοικήσασα. Παρ' ὑδετέρῳ
εἶται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματι ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ
χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυ-
ριπιδῶν ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐξέδομον Ὀλυμ-
πιάδα. Πρῶτος Εὐφρίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐ-
ριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτης, Θερισαὶ Σάτυροι,
σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ἝΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

DRAMATIS
PERSONAE.

NUTRIX MEDEAE.
PAEDAGOGUS.
MEDEA.
CHORUS MULIERUM.
CREON.
JASON.
AEGEUS, Rex Athenarum.
NUNTIUS.
FILIIUS MEDEAE.
ALTER FILIUS.

Prologum autem agit Nutrix.

E U R I P I D I S
M E D E A.

NUTRIX, PAEDAGOGUS, MEDEA,
CHORUS.

I A M B I.

UTINAM navis Argo non volasset per
Cyaneas Symplegadas in terram Colchicam
Neque in saltibus Pelii cecidisset unquam
Secta pinus : neque manus remigassent
Virorum praestantissimorum, qui aureum vellus
Allatum Peliae iverunt : neque enim mea domina
Medea navigasset ad turres agri Iolcii,
Animum perculsa amore Jasonis.
Neque persuadens filios Peliae, ut interficerent
Patrem, inhabitaret hanc terram Corinthiam,
Cum viro et liberis : placens quidem
Indole civibus, ad quorum terram pervenit,

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΜΗΔΕΙΑ.

ΕΛΑ, ΤΡΟΦΟΣ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ,
ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΕΙΘ' ὦφελ' Ἀργῆς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδας,
Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίδι πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα πένκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὰ πᾶν χρυσὸν ἄερας
Πελίᾳ μετῆλθον· εἰ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργῳ γῆς ἐπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος·
Οὐδ' ἂν κίλεϊν πείσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ἐν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνεσσα μὲν
Φυγὴ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,

Αὐτὴ τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσωνι·

Ἦπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,

Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχосατῇ.

Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.

Προδὸς γὰρ αὐτῷ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὴν,

Γάμοις Ἰήσων βασιλικῶις εὐνάζεται,

Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.

Μήδεια δ' ἡ δύσηνος, ἡτιμασμένη,

Βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιάς,

Πίσιν μεγίστην, καὶ θεὸς μαρτύρεται,

Οἷας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.

Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγυδόσι,

Τὸν πάντα συντήκοντα δακρύοις χρόνον,

Ἐπεὶ πρὸς ἄνδρὸς ἦσθητ' ἡδίκημένη,

Οὔτ' ὅμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσοντα γῆς

Πρόσωπον· ὥς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος

Κλύδων, ἀκέει νεθεταμένη φίλων·

Ἦν μὴ ποτε σρέψασα πάλλευκον δέρην,

Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον·

Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', εἰς προδῶσ' ἀφίκετο

Μετ' ἄνδρὸς, ὃς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχε.

Et Ipsa Jafoni concorditer agens in omni re:
Quae maxima salus est *conjugii*,
Quando conjux à marito non diffidet. [rissima:
Nunc verò omnia *sunt* inimica, et male se habent cha-
Nam proditis suis liberis meâque dominâ,
Jafon cubat cum nuptiis regiis,
Ductâ Creontis filia, qui princeps est *hujus* terrae.
Medea verò infelix, contumeliâ affecta
Clamat jusjurandum, invocat et dexteras *datas*,
Maximam fidem; et Deos testatur,
Qualem gratiam relatam consequatur ex Jafone.
Jacet autem sine cibo, subjiciens corpus doloribus,
Omni tempore contabefaciens corpus lachrymis,
Postquam animadvertit se injuriâ affectam à viro:
Neque oculos tollens, neque avertens a terrâ
Faciem, sed ut saxum, aut marinus
Fluctus, audit monitus amicorum:
Nisi quando vertens candidam cervicem,
Ipsa apud sese deploraverit patrem suum,
Et terram et aedes, quibus relictis venit *huc*
Cum marito, qui nunc contumeliâ affectit eam.

Et misera agnovit ob ipsam calamitatem,

Quale *sit* non deferere terram patriam.

Odit autem liberos, neque laetatur aspiciens.

Metuo verò ipsam, nè quid novi moliatur,

Nam animus *ejus est* vehemens, nec sustinebit mal

Pati: ego novi eam, metuo autem eam

Nè acutum tranfigat gladium per hepar,

Clàm ingressa domum, ubi stratus est lectus:

Aut etiam occidat regem et hunc, qui duxit uxorem

Deinde verò majorem aliquam cladem accipiat:

Est enim vehemens. Non facilè exercens

Cum eâ odium aliquis praeclaram victoriam aufere

Sed isti pueri cessantes à curriculis

Veniunt, nihil cogitantes de matris

Malis. Nam puerilis animus non solet dolere.

P. Antiquum mancipium domûs meae dominae

Quid ad portas, hanc agens solitudinem,

Stas, ipsa tibi recensens mala?

Quomodo sine te sola Medea relinqui vult?

N. O senex, comes liberorum Jafonis,

Fidelibus ministris calamitati sunt dominorum

Εγνώκε δ' ἡ τάλαινα, συμφορᾶς ὕπο,
 Οἶον πατρώας μὴ πολείπεσθαι χθονός.
 Στυγεῖ δὲ παῖδας, ὃδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.
 Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βελεύσῃ νέον.
 βαρεῖα γὰρ φρήν, ὃδ' ἀνέζεται κακῶς
 Πάσχουσ'· ἐγ' ὦδα τήνδε· δειμαίνω δέ νιν,
 Μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
 [Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔσρωται λέχος·]
 Ἡ καὶ τύραννον, τὸν τε γήμαντα, κλάνη,
 Καῖπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.
 Δεινὴ γάρ· οὐ τοι ῥαδίως γε συμβαλὼν
 Ἐχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται.....
 Ἀλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
 Στείχουσι, μητρὸς ὃδὲν ἐννοέμενοι
 Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς ἐκ ἀλγεινὴν φιλεῖ.
 Π. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
 Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγασ' ἐρημίαν
 Ἐσηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
 Πῶς σε μόνῃ Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
 Τ. Τέκνων ὅπαδ' ἐπρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
 Χρηστοῖσι δέλοισι ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν

Κακῶς πιτνύντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπνεται.

Ἐγὼ γὰρ εἰς τῷτ' ἐκβέβηκ' ἀλγυδόνος,

Ὡς θ' ἱμέρος μ' ὑπῆλθε γῇ τε κέρανῳ
Λέξαι, μολύσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.

Π. Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τ. Ζήλῳ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, καδέπω μεσοῖ.

Π. ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,

Ὡς ἔδεν οἶδεν τῶν νεωτέρων κακῶν.

Τ. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραῖέ; μὴ φθόνει φράσαι.

Π. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

Τ. Μὴ πρὸς γενεῖς κρύπτε σύνδελον σέθεν,

Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.

Π. Ἦκυστά τε λέγοντος, εἰ δοκῶν κλύειν,

Πεσσὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαῖταιοι

Θάσσεσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,

Ὡς τέσδε παῖδας γῆς ἐλαῖν Κορινθίας

Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς

Κρέων. ὁ μὲν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὁδε,

Οὐκ οἶδα· βελοίμην δ' ἂν ἔκ εἶναι τόδε.

Τ. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέζεται

Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;

Res adversae, et angunt *ipsorum* animos.

Ego enim eò perveni doloris

Ut mihi venerit desiderium terrae et coelo

Dicere calamitates Medae, egredienti huc:

P. Nondum ergo cessat à luctu misera? [medio.

N. Laudo te: malum inchoatum est, nondum est in

P. O stultum, si licet hoc dicere de dominis,

Ut nihil novit de recentioribus malis.

N. Quid verò est, ô senex? nè graveris dicere.

P. Nihil; poenitet me et priora dixisse.

N. Nè celes conseruam tuam per barbam:

Nam reticebo ea, si opus erit. [audire,

P. Audivi quendam dicentem, cùm non viderer

Accedens ad locum ubi luditur calculis, ubi natu

Sedent, ad sacram aquam Pirenes, [grandes

Quod liberos hos è terrâ Corinthiâ ejicere

Velit cum matre dominus hujus terrae

Creon. Hic tamen sermo an verus sit,

Haud scio: equidem vellem hoc non sic esse.

N. Et Patietur Jason haec liberis *suis*

Accidere, etiam si cum matre dissidium habeat?

P. Veteres novis cedunt affinitatibus,

Et ille non est amicus his aedibus.

N. Actum est igitur de nobis, si addamus malum

Novum veteri, priusquam illud exhaustam sit.

P. At tu (non enim commodum est haec scire

Dominam (quiesce et retice hos sermones.

N. O liberi, audite, qualis in vos fit pater :

Non precor quidem ut pereat, est enim dominus

Sed tamen impius in amicos invenitur. [meus

P. Quis verò mortalium jam non novit hoc, [amet

Quod quisque se ipsum magis quam proximum

Alii quidem justè, alii verò etiam quaestûs gratiâ.

Quid mirum igitur si hos etiam novi conubii causa

non diligit pater ?

N. Ite intra domum, liberi, bene enim erit.

Tùque tene hos quàm longissimè abductos,

Neque adducas ad matrem moestam.

Nam jam vidi eam oculis efferari,

In hos, ut aliquid parare cupientem : neque desister

Ab irâ, benè scio, priusquam fulmine feriat aliquem

Utinam tamen inimicis, non amicis aliquid faciat

Π. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
 Κἄκ' ἔς' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

Τ. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
 Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.

Π. Ἀτὰρ σύγ', ὃ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
 Δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.

Τ. ὦ τέκν', ἀκέθ' οἶος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
 Ὀλοῖτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔς' ἐμὸς,

Ἀτὰρ κακὸς γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.

Π. Τίς δ' ὅχι θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε,
 Ὡς πᾶς τις αὐτὸν τῷ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,

Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν.

Εἰ τῶσδε γ' εὐνῆς ἔνεκ' ὃ σέργει πατήρ;

Τ. Ἰτ', εὖ γὰρ ἔσαι, δωμάτων εἴσω, τέκνα.

Σύ θ' ὥς μάλισα τῶσδ' ἐρημῶσας ἔχε,

Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμεμένη.

Ἦδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρεμένην

Τοῖσδ', ὥς τι δρασεῖσαν· ἔδὲ παύσεται

Χόλος, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα,

Ἐχθρὸς γε μὲν τοι, μὴ φίλος δράσειέ τι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μ. Δύσανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.

Ἴώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;

Τ. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτρη

Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.

Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,

Καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγύς,

Μηδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσε-

σθ' ἄγριον ἦθος, συγεράν τε φύσιν

Φρενὸς αὐθάδης.

Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.

Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον

Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάφει

Μεῖζον θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται

Μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος

Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.

Μ. Αἰ· αἰ·

Ἔπαθον, τλάμων ἔπαθον μεγάλων

Ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι

Παῖδες ὀλοῖσθε συγεράς ματρός,

A N A P A E S T I.

M. Infelix ego et aerumnosa propter labores,

Heu me, me, quomodo peream?

N. Hoc illud est; chari liberi, mater

Movet cor, movet bilem.

Festinate celeritè intra aedes,

Neque veniatis propriùs in conspectum,

Nec accedatis, sed cavete

Saezum impetum, et horribilem naturam

Animi contumacis.

Ite jam, procedite quàm cellerrimè intro,

Certum enim *est indicum* ab initio sublata

Nubes ejulatûs, quod mox incandescet

Majori furore: quid tandem faciet

Iracundus, et implacabilis

Animus, malis punctus?

M. Heu, heu,

Passa sum misera, passa sum quae magnis

Digna sunt lamentis: ô execrandi

Liberi funestae matris, pereatis

Cum patre, et tota domus pereat.

N. Heu me me, heu me miseram!

Quid verò tibi filii patris peccata

Participant? cur hos odisti? hei mihi,

Liberi, quàm metuo, nè quid vobis accidat.

Saevi *sunt* tyrannorum spiritus, et quodammodo

In paucis coerciti, pleraque obtinentes,

Difficultè iras, animo mutato, deponunt.

Nam affuefactum esse ad vivendum moderatè,

Melius: mihi saltem, si non magnificè,

Tuto liceat consenescere.

Nam, ut hoc primum dicam, mediocrium

Nomen vincit, et usu longe

Optima sunt hominibus. Sed immoderata

Nullo tempore hominibus timoris expertia sunt,

Majores enim calamitates, quando irascitur

Deus familiae rependit.

Proodus.

C. Audivi vocem, audivi clamorem

Infelicis Colchidis.

Nec adhuc *est* placata. Sed, ò vetula,

οὐν πατρί, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.
 Π. Ἰώ μοί μοι, ἰὼ τλήμων.
 τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
 μετέχουσι; τί τέσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
 τέκνα, μή τι πάθῃθ' ὥς ὑπεραλγῶ.
 Δεινὰ τυράννων λήματα, καὶ πως
 ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατῶντες,
 χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
 ε, τὸ γὰρ εἰθίῃσαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι
 κρείσσον· ἔμοιγ' ἔν, εἰ μὴ μεγάλως,
 οὐχ ὥς τ' εἴη καταγῆράσκειν,
 τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν, εἰπεῖν
 τίνομαι νικᾶ, χρῆσθαι τε μακρῶ
 δῶσα βροτοῖσι· τὰ δ' ὑπερβάλλον-
 nt, ἔδνα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
 Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
 δαίμων οἴκοις ἀπέδωκεν.

Προωδός.

Χ. Ἐκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν·

τᾶς δυσάνε Κολχίδος.

οὐδέ πω ἥπιος· ἀλλ', ὦ γεραῖά,

D

Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλῃ γὰρ ἔσω
 Μελάθρῃ βοᾶν ἔκλυον.
 Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
 Ἄλγεσι δώματος,
 Ἐπεὶ μὴ φίλῳ ἅ κέκρανται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τ. Οὐκ εἰσι δόμοι· φρεῖδα τὰδ' ἤδη·
 Ὁ μὲν ἔχει λέκτρα τυράννων,
 Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τέκει βιοτὰν
 Δέσποινα, φίλων ἑδενὸς ἑδὲν
 Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
 Μ. Αἴ, αἴ· διά μῃ κεφαλᾶς φλόξ ἔρανία
 Βαίῃ· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
 Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καταλυσάμαν
 Βιοτὰν συγεράν προλιπῆσα.

Στροφή.

Χ. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ, καὶ φῶς,
 Ἰαχὰν, οἷαν ἅ δύσανος
 Μέλπει νύμφα;
 Τίς σοι ποτὲ τὰς ἀπλήγῃ

Dicito: nam ad fores medias intra
Domum, clamorem audiui.
Neque delector, ô mulier,
Luctibus domûs,
Quia non grata sunt ea, quae acta sunt.

A N A P A E S T I.

N. Non sunt aedes: evanuerunt haec jam.
Iasonem enim tenet domus principum,
Medea verò tabefacit vitam in thalamis
Domina, nullius amicorum quicquam
Verbis lenita animum: (caput
M. Heu, heu, utinam flamma coelestis per meum
Eat! Quid enim mihi boni est amplius vivere?
Heu, heu, morte dissolver,
Relictâ odiosâ vitâ.

Strophe.

C. Audivisti, ô Jupiter, et terrae, et lux,
Qualem vocem infelix
Canit sponsa?
Quaenam tibi insatiabilis

Tiro-cupiditas, ô stulta,
Accelerabit mortis finem?

Nè hoc preceris.

Quòd si tuus maritus
Colit novum lectum,
Illinè ob hoc succenseas!
Jupiter haec ulciscetur pro te.
Ne nimis tabefacias teipsam,
Plorans tuum maritum.

A N A P A E S T I.

M. O magna Themis, et reverenda Diana,
Videtis, quae patior? quae magno juramento
Obligavi execrandum
Maritum! Quem utinam aliquando age et spon
In aedibus discerptos, [sam, videam
Qui me prius audent injuriâ afficere.
O pater, ô civitas, à quibus disceffi
Turpitèr, occiso meo fratre.
N. Auditis, quae dicit, et ut invocat [mentorum
Themidem, invocari solitam, et Jovem, qui jura-

Κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
 σπεύσει θανάτῳ τελευτάν;
 Μηδὲν τόδε λίσσῃ.
 Εἰ δὲ σὸς πόσις
 καινὰ λέχη σεβίζει,
 Κείνῳ τόδε μὴ χαράσῃ.
 Ζεὺς σοι τάδε συνδικάσει·
 Μὴ λῖαν τάκῃ,
 Ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μ. ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἀρτεμι,
 Δεύσσεθ' ἅ πάχῳ, μεγάλοις ὅρκοις
 Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
 Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοι-
 μ' αὐτοῖς μελάνθοις διακναιομένῃς,
 Οἳ γέ με πρόθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
 ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθη
 Αἰχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
 Τ. Κλύεθ' οἷα λέγει, καὶ πιβοῦται
 Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνὰ θ', ὃς ὅρκων

Θνατοῖς ταμίας νενόμισαι;
 Οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινι σμικρῷ
 Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Ἀντιστροφή.

Χ. Πῶς ἂν ἐς ὅψιν τὰν ἀμετέραν
 Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
 Δέξαιτ' ὀμφάν,
 Εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν,
 Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
 Τ. Μήτοι τόγ' ἐμὸν πρόθυμον
 Φίλοισιν ἀπέσω.

Χ. Ἀλλὰ βάσά, νιν
 Δεῦρο πόρευσον οἴκων
 Ἐξω, φίλα, καὶ τὰδ' αὐδα·
 Σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι
 Τῆς εἴσω· πένθος γὰρ
 Μεγάλως τόδ' ὀρμαῖται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τ. Δράσω τὰδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω,
 Δέσποιναν ἐμάν.

Custos hominibus existimatur?

Non fieri potest, ut in aliquâ parvâ re

Domina iram sedet.

Antistrophe.

C. Quomodo in conspectum nostrum

Veniat et dictorum verborum

Vocem accipiat:

Si fortè acerbam iram,

N, Et impetum animi remittat.

Meum certè studium non

Defit amicis.

C. Sed, vade, et eam

Huc adducito domum

Extra, chara, et haec dicito:

Propera, priusquam aliquid mali faciat iis,

Qui intus sunt.

Nam luctus hic valdè augetur.

A N A P A E S T I.

N. Faciam haec. Sed metuo an persuadeam

Dominam meam:

Laboris tamen gratiam hanc *vobis* largiar,
 Quanquam leaenae, quae recens peperit, aspectu
 Efferatur in famulos, quum quis
 Accedit propè collocuturis.
 Stultos autem dicens et insipientes
 Homines qui anti nos fuerunt, non erraveris
 Qui hymnos in festivitatis,
 Et convivii et coenis
 Invenerunt, vitae jucundas auditu voluptates,
 Sed nemo hominum horribiles moerores
 Invenit, musicâ et vario nervorum
 Cantu sedare, ex quibus caedes,
 Et graves casus, evertunt domos.
 Atqui his maxima utilitas esset mederi
 Homines cantu: ubi verò sunt laeta
 Convivia, quid frustrâ intendunt vocem?
 Praesens enim praebet voluptatem per se
 Convivii abundantia mortalibus.

Epodus.

C. Audivi clamorem cum multis gemitibus lamen-
 Miseros verò, et tristes dolores clamat in [tationum:

Μόχθῃ δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
 Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
 Αποταυρῆται δμωσὶν, ὅταν τις
 Μῦθον προφέρων πέλας ὀρμαθῇ.
 Σκαιῶς δὲ λέγων, κῆδέν τι σοφῶς
 Τὴς πρόοδε βροτῶς, ἢκ' ἂν ἀμάρτοις;
 Οἵτινες ὕμνος ἐπὶ μὲν θαλίσαις,
 Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, ἢ παρὰ δείπνοις,
 Εὖροντο, βίῃς τερπνὰς ἀκοάς,
 Στυγίῃς δὲ βροτῶν ἔδεις λύπας
 Εὖρετο μέση ἢ πολυχόρδοις
 Ωδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
 Δεῖναι τε τύχαι σφάλλεσι δόμους.
 Καί τοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
 Μολπαῖσι βροτῶς· ἵνα δ' εὐδειπνοὶ
 Δαῖτες, τί μάτην τείνῃσι βοάν;
 Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτῶ
 Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Ἐπωδός.

X. Ἰαχὰν αἶον πολύστονον γόων.
 Λιγυρὰ δ' ἄχρα μογερὰ βοᾷ

Ε

Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον.
 Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθεῖσα,
 Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,
 Ἄ νιν ἔβασεν
 Ἑλλάδ' ἔς ἀντίπορον
 Δί' ἄλα νύχιον,
 Ἐφ' ἄλμυράν πόντον
 Κληῖδ' ἀπέραντον.

ΜΗΔΕΙΑ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

I A M B O I.

Μ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
 Μή μοί τι μέμφηθ'. οἶδα γὰρ πολλὰς βροτῶν
 Σεμνὲς γεγῶτας, τὰς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
 Τὰς δ' ἐν θυραίοις, οἷδ', ἀφ' ἡσύχῃ ποδᾶς
 Δύσκληϊαν ἐκτήσαντο, καὶ ῥαθυμίαν.
 Δίκη γὰρ ἐκ ἔνεσ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν.
 Ὅσις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
 Στυγεῖ δεδορκῶς, εἰδὲν ἠδίκημένος.
 Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προχωρεῖν πόλει,

Connubii proditorem malumque sponsum.
 Invocat autem Deos injuriis affecta,
 Et Themidem, filiam Jovis, quae est custos juris
 Quae ipsam duxit [jurandi,
 In Graeciam ex adverso fitam,
 Per mare nocturnum,
 Ad falsa ponti
 Claustra, nunquam claudenda.

MEDEA, CREON, CHORUS.

I A M B I.

M. Mulieries Corinthiae, exivi è domo.
 Nè reprehendatis me: novi enim multos homines,
 Qui clari fuerunt, alios quidem oculorum causa,
 Alios verò ob externa: alii vero ex eo, quòd qui-
 everunt,
 Comparaverunt sibi infamiam, et opinionem igna-
 Justitia enim non inest in oculis hominum, [viae.
 Quisquis, antequam hominis animum manifeste
 cognoverit,
 Odit *semel* intuitus, nullà injurià affectus. [civitati:
 Oportet autem hospitem valdè se accomodare

Neque laudo civem qui, contumax existens,
Amarus est civibus, propter imperitiam.

Mihi verò haec res, praeter spem contingens,
Corrupt animum: perii vero, et vitae
Voluptate omisâ, volo mori, amicae.

In quo enim mihi erant omnia, probè nostri,
Pessimus *omnium* hominum evasit ille meus maritus,
Omnium autem, quaecunque sunt animata et men-
tem habent,

Nos mulieres fumus miserrima propago.

Quas primum oportet maximis opibus
Comparare maritum, dominumque corporis
Accipere: illo enim malo longe gravius, [cipere,
Et in hoc maximum *est* periculum, aut malum ac-
Aut bonum. Non enim honesta *sunt* divortia
Mulieribus, neque licet abdicare maritum.

Sed venientem ad novos mores et leges, [verit)
Vatem esse oportet, (quia per se *aliter* haud no-
Qualem maximè fit habitura virum.

Et si nobis haec quidem peragentibus benè
Cohabitaverit maritus, non invitus ferens jugum,
Beata est vita: fin minùs, fatius est mori.

Οὐδ' ἄσ' ὄν' ἦνεσ', ὅσις, αὐθάδης γεγώς,
 Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
 Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὼν τόδε
 Ψυχὴν διέφθαρχ'. οἴχομαι δὲ, καὶ βίῃ
 Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.
 Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
 Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.
 Πάντων δ', ὅσ' ἔσ' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
 Γυναιῖκες ἐσμέν ἀθλιώτατον φυτόν.
 Ἄς, πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
 Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
 Λαβεῖν· κακῆ γὰρ τῆτο γ' ἄλγιον κακόν·
 Καὶ τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
 Ἡ χρησόν· εὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
 Γυναιξίν, εἰδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
 Εἰς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
 Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθεῖσαν οἰκοθεν,
 Ὅτ' ὦ μάλισα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
 Καὶ μὲν τὰδ' ἡμῖν ἐκπονεμέναισιν εὖ
 Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βία φέρων ζυγόν,
 Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.

Ἄνῃρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθῃται ξυνών,
 Ἐξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσῃς,
 Ἡ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἡλίκᾳ τραπεῖς.
 Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν
 Λέγῃσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
 Ζῶμεν κατ' οἴκας, οἱ δὲ μάρνανται δορί,
 Κακῶς φρονέοντες· ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
 Στήναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
 Ἄλλ' εἰ γὰρ αὐτὸς πρὸς σέ κα' μ' ἦκει λόγος·
 Σοὶ μὲν πόλις θ' ἡδ' ἐσὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,
 Βίᾳ τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία.
 Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἀπολις εἶσ', ὑβρίζομαι
 Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρᾳ λελησμένη.
 Οὐ μητέρ', εἰ ἀδελφόν, εἰδὲ συγγενῇ,
 Μεθορμίσασθαι τῇσδ' ἔχυσά συμφορᾶς.
 Τούτων ἔν τυχχάνειν βελήσομαι,
 Ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
 Πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
 Τὸν δόνηα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγὼ μαλ',
 Σιγαῖν· γυνὴ γάρ, τᾶλλα μὲν φόβῳ πλέα,
 Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾷν.

Vir verò cùm dolet propter res domesticas,
 Foràs egressus sedat cordis aegritudinem [um:
 Conversus aut ad aliquem amicum, aut coetane-
 Sed nos oportet spectare ad unam animam. [vitam
 Dicunt autem quod nos periculorum immunem
 Vivamus domi, ipsi verò pugnent hastâ,
 Malè sentientes: quia ter ad clypeum
 Stare malim, quàm semel parere.
 Sed enim non eadem ad me et te pertinet oratio:
 Tibi enim est haec urbs et paterna domus,
 Vitaeque commoditas, et amicorum consuetudo;
 Ego verò deserta et extorris afficior contumeliâ
 A marito, ex agro barbaro abrepta.
 Neque matrem, neque fratrem, neque cognatum
 Habens, qui me in portum ducat hujus calamitatis:
 Tantum igitur cupio à te consequi,
 Si mihi via aliqua, et ratio inveniri possit,
 Quâ maritum jure ulciscar pro his malis,
 Illumque, qui dedit ipsi suam filiam, et quam duxit,
 Ut taceas. Nam mulier circa alia est plena timore,
 Ignavaque ad praelium, et ad intuendum ferrum:

Sed quando est injuriâ affecta in matrimonio,
Non est alia mens crudelior.

C. Faciam haec : nam justé ulcisceris maritum, [nam

Medea : non miror autem te lugere istam fortu-

Sed video Creontem, dominum hujus terrae

Venientem, nuncium novorum consiliorum.

C. Te torvam et iratam marito,

Medeam, Jubeo exire ex hac terrâ,

Extorrem, assumptis tecum duobus pueris,

Et nihil cunctari : quia ego autor edicti

Istius sum, neque redibo domum,

Priusquam ejecero te è finibus hujus terrae.

M. Heu, heu, prorsus misera perii. (*versus me,*

Inimici enim expediunt jam omnem rudentem ad-

Neque est effugiam commodum hujus mali.

Sed quanquam malè tractor, tamen dicam :

Cur me, Creon, ejicis ex hac terrâ ?

C. Metuo te (nihil opus est involvere sermones)

Nè quod insanabile malum facias meae filiae.

Multa enim ad hunc metum conferunt :

Es callida, et artifex multorum malorum :

Όταν δ' ἐς εὐνὴν ἡδικομένη κυρῇ,
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μισαιφρονωτέρα.

Κ. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν,

Μήδεια· πειθεῖν δ' ἔσ' σε θαυμάζω τύχας.

Ορῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἀνακτα γῆς
 ἑτείχοντα, καινῶν ἀγγελον βελευμάτων

Κ. Σέ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμωμένην

Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν

Φυγάδα, λαβῶσαν διασά σὺν σαιτῇ τέκνα,

Καὶ μή τι μέλλειν· ὥς ἐγὼ βραβεὺς λόγῳ

Τῷδ' εἰμί, κοῦκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,

Πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξωβάλω

Μ. Αἶ, Αἶ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι,

Εχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,

Καὶ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιτος ἔκθασις.

Ερήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάχυσ' ὅμως,

Τίνος μ' ἑκατι γῆς ἀποσέλλεις, Κρέον;

Κ. Δέδοικά σ', ἔδδεν δεῖ περιεμπίχαι λόγῳ,

Μή μοί τι δράσης παῖδ' ἀνίκεσον κακόν.

Ευμβάλλεται δὲ πολλὰ τῷδε δείματος·

Σοφὴν πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,

Λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐσερημένη.

Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὥς ἀπαγγέλλασί μοι,

Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμυμένην,

Δράσειν τι ταῦτ' ἔν πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.

Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,

Ἡ μαλθακιοθένθ' ὕσερον μέγα σέειν.

Μ. Φεῦ, φεῦ.

Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,

Ἐβλάψε δόξα, μεγάλα τ' εἰργασαι κακά.

Χρὴ δ' οὐπόθ', ὅσις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,

Παῦδας περισῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφές.

Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,

Φθόνον πρὸς ἄσῶν ἀλφάνεσι δυσμενῇ.

Σκαιοῖσι μὲν γάρ, καινὰ προσφέρων σοφά,

Δόξεις ἀχρεῖος καὶ σοφὸς πεφυκέναι.

Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,

Κρείστων νομιοθεῖς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.

Εγὼ δὲ καὶ τὴ τῆσδε κοινῶν τύχης.

Σοφὴ γὰρ οὔσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος,

Τοῖσδ' ἔν προσάντης· εἰμὶ δ' ἐκ ἄγαν σοφῆ.

Σὺ δ' ἔν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθης.

Doles verò, quòd orbata fit thalamo mariti tui:

Audio insuper te minari, ut mihi nunciant,

Et focero, et sponfa, et nuptae

Te aliquid facturam. haec igitur caveo, prius-

quam accidant: (tuum incurrere.

Multò enim satius est mihi, mulier, nunc in odium

Quàm emollitum, postea valdè gemere.

M. Heu, heu!

Non mihi nunc primùm, sed saepè, ò Creon,

Nocuit existimatio, et magna mala attulit.

Non oportet autem eum, qui sapiens est, (es.

Liberos edocendos curare, ut nimium sint sapient-

Praeter enim alium, quam habent, ignaviam,

Invidiam apud cives *sibi* conciliant odiosam.

Apud stultos enim, proferens nova verba,

Videberis inutilis, et non sapiens:

At contra illis qui videntur comptum aliquid scire,

Praestantior si existimeris in civitate, molestus videberis.

Ego verò ipsa quoque particeps sum hujus fortunae.

Nam cùm sūm sapiens, aliis quidem sum invisa,

Aliis difficilis indolem, et non nimis sapiens.

Tu igitur metuis me, nè quid mali tibi à me accedat.

Non sic res meae se habent, (nè metuas me, Creon)
Ut in viros principes delinquam.

Tu enim quâ injuriâ me affecisti? elocasti filiam

Cui te animus impulit: sed eum maritum

Odi: tu autem, ut opinor, sapienter haec fecisti

Et nunc non invideo, quod res tuae praeclare se
habeant:

Despondete, benè sit vobis: sed jam in hac terra

Sinite me habitare: quamvis, enim injuriâ simus

Tacebimus, à potentioribus victi. [affectu]

C. Dicis auditu mollia: sed in animo

Mihi est pavor, nè quid mali moliaris,

Et tanto minùs, quam antea, confido tibi.

Nam mulier quae citò irascitur, similiter et vir,

Facilius cavetur, quàm taciturnus sapiens,

Proinde exi quam celerrimè; nè facias multa verba

Quia hoc decretum est, neque habes artem, ut

Apud nos maneat, cum sis mihi infensa.

M. Ne per genua et filiam tuam recens nuptam.

C. Consumis verba: nunquam enim persuaseris me.

M. Expelles igitur me, neque reverberis Litas i. e.

C. Non enim mihi charior es mea domo. [Preces]

Οὐχ ὥδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὡς' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.

Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδω κόρην

Ὄτω σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν

Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.

Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν εἰς φθονῶ καλῶς ἔχειν·

Νυμφεύετ', εὖ πράσσετε· τὴν δὲ δὴ χθόνα

Ἐατέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδίκημένοι

Σιγησόμεσθα, κρείσσονων νικώμενοι.

Κ. Λέγεις ἀκῶσαι μάλθακ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν

Ὅρρωδία μοι, μὴ τι βελεύσῃς κακόν·

Τοσῶδε δ' ἦασον ἢ πάρος πέποιθά σοι

Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτῶς ἀνὴρ,

Ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·

Ὡς ταῦτ' ἄρρηρε, καὶ ἔχεις τέχνην ὅπως

Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὔσα δυσμενὴ ἐμοί.

Μ. Μὴ πρὸς σέ γονάτων, τῆς τε νεογάμης κόρης.

Κ. Λόγους ἀναλοῖς· εἰ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

Μ. Ἀλλ' ἐξελαῖς με, καὶ δὲν αἰδέσῃ λιτάς;

Κ. Φιλῶ γὰρ εἰ σέ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμὰς.

Μ. ὦ πατρίς, ὥς σε κάρηα νῦν μνεΐαν ἔχα

Κ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοι γε φίλτατον πολὺ

Μ. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὥς κακὸν μέγα

Κ. Ὅπως ἂν οἶμαι καὶ παρασῶσιν τύχαι.

Μ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν

Κ. Ἐρπ', ὦ ματαΐα, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων

Μ. Πονῶμεν ἡμεῖς, καὶ πόνων κεχρήμεθα.

Κ. Τάχ' ἔξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βία.

Μ. Μὴ δῆτα τῷτόγ' ἀλλά σ' αἰτῶμαι, Κρέον.

Κ. Ὅχλον παρέξεις, ὥς ἔοικας, ὦ γύναι.

Μ. Φευξέμεθ'· ἔ τῷθ' ἰκέτευσά σε τυχεῖν

Κ. Τί δ' ἐν βιάζῃ, καὶ ἀπαλλάσῃ χθονός;

Μ. Μίαν με μείναι τήνδ' ἕασον ἡμέραν,

Καὶ συμπερᾶναι φροντίδ', ἣ φευξέμεθα,

Παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατήρ

Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.

Οἴκτειρε δ' αὐτὴς· καὶ σύ τοι παῖδων πατήρ

Πέφυκας· εἰκός δ' ἐστίν, εὐνοϊάν σ' ἔχειν,

Τῶν γὰρ ἔ μοι φροντίς, εἰ φευξέμεθα,

Κεῖνος κλαίω συμφορᾷ κεχρημένος.

Κ. Ἦκιστα τῶμόν λῆμ' ἔφυ τυραννικόνη

Χα. M. O patria, quàm valde nunc tui recordor!

ολυ. C. Praeter liberos enim est mihi longè charissima.

έγα. M. Heu, heu! quam magnum malum hominibus

αι. C. Credo, ut tulerit fortuna. (est amor?

κω. M. Jupiter, non lateat te is, qui autor est horum

νω. C. Vade, ô vana, et libera me curis. (malorum

α. M. Labor quidem est: sed nos nonne in labore versa-
mur?

έον. C. Cito extruderis violentèr manu famulorum.

ι. M. Nequaquam ita: sed rogo te, Creon.

ειν. C. Negotium faceffes, ut videris, ô mulier.

ός. M. Fugiam: non hoc te rogo, ut impetrem.

C. Quid igitur resistis, et non discedis e terrâ?

M. Concede mihi, ut possum tantum hunc diem

τη. Et perficere deliberationem, quâ fugiam, (manere,

Et yaticum meis liberis: quandoquidem pater

τη. Nihil curat prospicere liberis.

Miserare igitur illos; nam et tu pater liberorum [am.

Es. Consentaneum autem est te habere benevolenti-

Non enim de me sum sollicita, quòd in exilium si-

illos vero calamitate premi lugeo. [mus ituri:

C. Animus meus minime est tyrannicus:

Sed verecundiâ victus, multa perperam egi,
 Et nunc video quidem me peccare, mulier,
 Attamen consequeris hoc. sed praedico tibi,
 Si te postera lux Dei viderit,
 Et liberos tuos intra fines hujus terrae,
 Morieris. dictus est sermo hic, neque irritus erit.
 Nunc igitur si oportet *te* manere, mane ad unum di-
 em :

Non enim facies aliquid mali eorum, quae metuo.

A N A P A E S T I.

C. Infelix mulier,

Heu, heu! misera ob tuos dolores.

Quonam te vertes? quod hospitium, (malis,

Aut quam domum terramve, quae liberet te his

Invenies?

Quam te Deus in difficilem tempestatem

Malorum duxit, Medea.

I A M B I.

M. Ubique malè mecum igitur: quis contradicet?

Sed non sic haec abibunt, nè putetis.

Αἰδόμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
 Καὶ νῦν ὄρω μὲν ἔξαμαρτάνων, γύναι,
 Ὅμως δὲ τεύξῃ τῷδε· προῖνέπω δέ σοι,
 Εἴ σ' ἢ πῖσσα λαμπὰς ὀφεται θεῶ,
 Καὶ παῖδας ἐντὸς τῇσδε τερμόνων χθονὸς,
 Θανῇ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
 Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαι·
 Οὐ γάρ τι δράσεις δεινόν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Δύσανε γύναι,
 Φεῦ, φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
 Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν,
 Ἥ δόμον, ἢ χθόνα σωτήρα κακῶν
 Ἐξευρήσεις;
 Ὡς εἰς ἀπορόν σε κλύδωνα θεός,
 Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μ. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀνλερεῖ;
 Ἄλλ' ἔστι ταῦτ' ἢ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·

"Ετ' εἶς' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
 Καὶ τοῖσι κηδεύουσιν ἔσμιχροὶ πόνοι.
 Δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαι πότε,
 Εἰ μή τι κηρδαίνεσαν ἢ τεχνωμένην;
 Οὐδ' ἂν προσεῖπον, ἔδ' ἂν ἠΐαμην χεροῖν.
 "Ο δ' εἰς τοσῶτον μωρίας ἀφίκετο,
 "Ως, ἐξὸν αὐτῷ τὰμ' ἐλεῖν βελεύματα
 Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
 Μείναί μ', ἐν ἣ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρῶς
 Θῆσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμὸν.
 Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδὸς,
 Οὐκ οἶδ' ὅποια πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι.
 Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
 "Η θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος,
 Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔσρωται λέχος.
 Ἀλλ' ἐν τι μοι πρόσαντες, εἰ ληφθήσομαι
 Δόμους ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,
 Θανῶσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτις τὴν εὐθεΐαν, ἣ πεφύκαμεν
 Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτὰς ἐλεῖν.
 Εἶεν.

Restant adhuc alia certamina novis sponfis,

Et non exigua mala foceris.

Putas enim me hunc blandis verbis compellaturum
fuisse unquam,

Nisi aliquid lucri captarem, aut machinarer?

Neque *sanè* alocuta essem, neque attigissem mani-

Ille verò eo stultitiae pervenit, [bus.

Ut, cùm posset ipse evertere mea consilia,

Si me ejecisset ex hâc terrâ, concefferit hoc die

Me manere, quo tres ex meis inimicis mortuos

Dabo, patrem, puellam, et meum maritum.

Sed cùm habeam multas vias interficiendi eos,

Non scio quam primùm aggrediar, amicae.

Utrum accendam domum sponsae igni:

An adigam acutum ensẽ per hepar,

Clam ingressa domum, ubi lectus est stratus.

Sed unum est mihi contrarium, si deprehendar,

Ingressa domum et moliens *ista*,

Morte meâ risum praebebo meis inimicis.

Optimum est rectâ viâ ingredi, quâ sumus

Potentes maximè, venenis eos necare,

Esto,

Et jam sint mortui: quae me civitas excipiet?

Quis terram tutam et domum firmam

Praebens hospes, proteget meum corpus?

Nemo est. Igitur manens adhuc exiguum tempus,

Siquidem aliqua turris tuta nobis apparuerit,

Aggrediar hanc caedem dolo et clam.

Si verò calamitas inevitabilis me exagitet,

Ego correpto gladio, etiamsi mihi moriendum sit,

Occidam eos: vado autem ad extremam audaciam:

Non enim per dominam, quam ego colo

Omniū maximè, et adjutricem elegi,

Hecaten, quae habitat in penetralibus domus meae,

Aliquis ex eis gaudens, dolore afficiet meum animum.

Ego autem faciam ipsis nuptias acerbas et tristes,

Et acerbam affinitatem et exilium meum ex hac terrâ.

Age verò, nulli arti eorum quae scis, parcas,

Medea, deliberans, et machinans.

Vade ad atrox facinus: nunc est certamen audaciae,

Vides quae patiaris? non oportet te derideri

A genere Sisyphi, et nuptiis Jasonis,

Quae nata es ex praestanti patre, et à Sole,

Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
 Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγλύους
 Ξένος παραχῶν, ῥύσεται τῆμόν δέμας;
 Οὐκ ἔστι· μείνας' ἔν' ἔτι σμικρὸν χρόνον,
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῇ,
 Δόλω μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον.
 Ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,
 Αὐτὴ ξίφος λαβῶσα, κεί μέλλω θανεῖν,
 Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερὸν,
 Οὐ γὰρ, μὰ τὴν δεσποίαν, ἦν ἐγὼ σέβω
 Μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
 Ἐκάτην, μυχοῖς ναίεσαν ἐσίας ἐμῆς,
 Χαίρων τις αὐτῶν τῆμόν ἀλγυνεῖ κέαρ.
 Πικρὰς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγρὰς θήσω γάμους,
 Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
 Ἄλλ' εἶα· φεῖδε μηδέν, ὣν ἐπίσασαι,
 Μήδεια, βελεύεσσα, καὶ τεχνωμένη.
 Ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
 Ὅρᾶς ἂν πάχεις; ὅ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν
 Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
 Γεγῶσαν ἐδλοῦ πατρὸς, ἡλίε τ' ἀπο.

Ἐπίσασαι δὲ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 Γυναικες εἰς μὲν ἑὸν ἀμηχανώταται,
 Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Χ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
 Χωρῶσι παγαί,
 Καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν σρέφεται.
 Ἄνδράσι μὲν δόλια βελαί· θεῶν
 Δ' ἐκέτι πίσις ἄρηρε.
 Τὰν δ' ἐμὴν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν
 Στρέφουσι φᾶμαι.
 Ἔρχεται τιμὰ
 Γυναικείῳ γένει·
 Οὐκέτι δυσκέλαδος
 Φάμα γυναικας ἔξει.

Ἀντιστροφή α'.

Μῦσαι δὲ παλαιγενέων
 Λήξουσιν αἰοδᾶν,
 Τὰν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπισοσύναν.

Et calles aliquid. Praeterea verò naturâ sumus
 Nos mulieres ad bona quidem ineptissimae,
 Malorum verò omnium artifices peritissimae.

A N T I S T R O P H I C A.

Strophe 1.

C. Sursum versûs fluminum sacrorum
 Vadunt fontes,
 Et jus et omnia retrò vertuntur.
 Viris quidem dolosa *sunt* consilia: decorum
 Verò fides non ampliùs est rata.
 Mea quidem vita ut habeat laudem,
 Fama convertitur.
 Honos venit
 Muliebri generi.
 Non ampliùs infausta
 Fama mulieres premet.

Antistrophe 1.

Musae verò priscorum
 Concident carminum
 Meam celebrantes perfidiam.

Neque enim in mentibus nostris lyrae

Divinum carmen dedit

Phoebus, dux carminum quia vic-

cissim hymnum cecinissem in

Genus masculinum.

Longa autem aetas habet

Multa de nostrâ

Virorumque forte dicere.

Strophe 2.

Tu autem navigasti ex domo patriâ

Furenti animo, gemit-

na maris praeteriens

Saxa: in peregrinâ verò

Terrâ habitas, vidui

Cubilis amisso lecto.

(terrâ exul.

Infelix tu, ignominâ verò affecta, pelleris ex hac

Antistrophe 2.

Abiit gratia jurisjurandi, neque amplius pudor

Manet in magnâ Graeciâ:

Evolavit autem in aetherem.

Tibi autem non est paterna domus,

Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα λύρας

ᾠπασε θέσπιν ἀοιδάν

Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀν-

τάχῃσ' ἄν ὕμνον

Ἀρσένων γέννα.

Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει

Πολλὰ μὲν ἀμετέραν

Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφὴ β'.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας

Μαινομένα κραδίᾳ, διδύ-

μυς ὀρίσασα πόντε

Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένῳ

Ναίεις χθονί, τὰς ἀνάνδρας

Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον.

Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας ἄτιμος ἐλαύνῃ.

Ἀντιστροφὴ β'.

Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, εἰδὲ τ' αἰδῶς

Ἑλλάδι τᾷ μεγάλα μίμνει,

Αἰθερία δ' ἀνέπια.

Σοὶ δ' ἔτε πατρὸς δόμοι,

Η

Δύσανε, μεθορμίσασθαι
 Μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων,
 Ἄλλὰ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἐπέσα.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΑΙΓΕΥΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ι. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
 Τραχεῖαν ὀργήν, ὥς ἀμήχανον κακόν.
 Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
 Κέφως φερέσῃ κρεισσόνων βελεύματα,
 Λόγων ματαίων οὔνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.
 Κάμοι μὲν ἔδεν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ ποτὶ
 Λέγουσ', Ἰάσων ὥς κάκιστος ἔς' ἀνὴρ.
 Ἄ οἴ' εἰς τυράννης ἔσι σοι λελεγμένα,
 Πᾶν κέρδος ἡγᾶ ζῆμιεμένη φυγῇ.
 Κάγώ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμωμένων
 Ὅργας ἀφῆρην, καὶ σ' ἐβλόμην μένειν.
 Σὺ δ' ἐκ ἀνίεις μωρίας, λέγῃς αἰεὶ
 Κακῶς τυράννης· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
 Ὅμως δὲ καὶ τῶνδ' ἐκ ἀπειρηκῶς φίλοις
 Ἦκω, τὸ σὸν γε προσκοπόμενος, γύναι,

O misera ut ad eam iterum appellas

Ex miseriis hisce, conjugio

Quando regnum potentius domui supervenit.

JASON, MEDEA, CHORUS, AEGEUS.

I A M B I

J. Non nunc primum animadverti, sed saepè,

Quòd aspera ira sit intractabile malum. [colere,

Tibi enim cùm liceret hanc terram et domum in-

Levitèr ferenti potentiorum consilia,

Propter verba ejicièris ex hâc terrâ.

Et me quidem nihil movent, quae nunquam defines

Dicere, quàm malus vir sit Jason :

Ob ea verò, quae dixisti in dominos, [puniris.

Putes magnum esse lucrum, quòd tantum exilio

Ego quidem semper regum iratorum

Iram abstuli, et volebam te manere :

Tu verò non remittis stultitiam, semper dicens

Convicia dominis : itaque expellaris ex hâc terrâ.

Ego tamen nè propter haec quidem defessus amico-

Venio, prospecturus tibi, ô mulier, [rum gratiâ

Nè inops cum liberis expellaris,

Neque indigens aliquâ re: exilium trahit multa

Mala secum. Quamvis enim tu me oderis,

Non possum tibi malè unquam velle.

M. O pessime omnium (hoc enim tibi possum dicere

Linguâ summum convicium in ignaviam)

Venisti ad nos, venisti, qui es invisus

Diis et mihi, et universo humano generi?

Istâ non est audacio, neque fortitudo

Intueri coràm amicos, quos injuriâ affeceris,

Sed gravissimus inter homines morborum

Omnium impudentia. Benè tamen fecisti quòd

Ego enim levabor animo dicens [veneris:

Tibi convicia, et tu dolebis audiens.

Sed ab iis quae prima sunt primum incipiam dicere,

Servavi te (ut nôrunt quicunque Graecorum

Conscenderunt eandem navim Argo)

Missum ut regeres tauros, spirantes flammâs,

Jugis, et seminares letalem segetem:

Et draconem, qui custodiens aureum vellus,

Servabat multis voluminibus, ipse pervigil existens,

Ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσης,
 Μήτ' ἐνδεής τε· πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
 Κακὰ ζὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σὺ με συγεῖς,
 Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.

Μ. ὦ παγκάκιζε, τῷτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω
 Γλώσση μέγιστον εἰς ἀνδρῖαν κακόν.

Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς
 Θεοῖς τε, καί μοι, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;
 Οὐ τοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,
 Φίλῃς κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
 Ἀλλ', ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πασῶν, ἀνάδει· εὖ δ' ἐποίησας μολών.

Ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κενφίοθήσομαι
 Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν
 Ἔσωσα σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
 Ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀρχῶν σκάφος,
 Περμφθέντα ταύρων πυρπνόνων ἐπιστάτην
 Ζεύγλῃσι, καὶ σπερῆντα θανάσιμον γύνῃ.
 Δράκοντα θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
 Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις αὐπνος ὢν,

Κτείνας', ἀνέχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προῖσ' ἐμὲς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἰκόμεν
Σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν
Παίδων ὑπ' αὐτῇ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὧ κακίς' ἀνδρῶν, παθὼν,
Προῦδωκας ἡμᾶς· καὶνὰ δὲ ἐκτήσω λέχη,
Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἀπαις ἔτι,
Σύγγνωες' ἂν ἦν σοι τῷδ' ἐραδῆναι λέχους.
Ὅρκων δὲ φρεσὶ πίσις· ἔθ' ἔχω μαθεῖν,
Εἰ θεὸς νομίζεις, τὲς τότε, ἐκ ἄρχειν ἔτι,
Ἦ καὶνὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις ταυῦν,
Ἐπεὶ σύνοια δ' αὖ γ' εἰς ἐμ' ἐκ εὐορκος ὢν.
Φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνεις,
Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
Κακῇ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
Δοκῆσα μή τι πρὸς γε σὲ πράξειν καλῶς,
Ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰχίῳ φανῇ.
Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,

Occidens, attuli tibi lucem salutarem.

Ipfa verò prodito patre, et domo meâ,

Peliotem ad Iolcum veni

Tecum, promptior quam sapientior: [rimum

Et occidi Peliam eo genere mortis, quod est miser-

Perejus filias: omnemque tibi metum exemi. [lium,

His tamen beneficiis à me affectus, ô pessime morta-

Prodidisti me, novosque tibi comparâsti lectos,

Cùm habeas liberos: si enim sine liberis adhuc fuisses,

Ignoscendum tibi esset, quòd hunc amâsses lectum.

Sed evanida est fides jurisjurandi, neque possum scire,

An existimes Deos, qui tunc regnârunt, non am-

plius regnare: [nunc;

An verò putes nova jura constituta esse hominibus

Quia tibi conscius es te non servâsse mihi fidem.

Hei dexteram manum, quàm tu saepe apprehendisti,

Et haec genua mea! Quàm frustra sumus pollutae

Ab improbo marito, et spe frustratae sumus.

Age verò; colloquar enim tecum tanquam cum amico,

Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam,

Veruntamen: nam interrogatus videberis turpior.

Quò me nunc vertam: an ad domum patris,

Quibus tibi proditis, et patriâ, *huc* veni?

An ad miseras filias Peliae? scilicet illae pulchrè,

Merciperent in suas aedes, quarum patrem interfe-

Sic enim *se res* habet, amicis quidem domesticis (ci

Sum odiosa, quos verò mihi non oportebat male

Facere, eos, tibi gratificans, inimicos habeo.

Ergo multis Graecis me felicem haberi

Fecisti, pro hisce beneficiis: egregium verò te

Et fidum maritum habeo infelix ego.

Si verò fugiam expulsa ex hac terrâ,

Sola cum solis liberis, orbatâ amicis,

Praeclara verò gloria *erit tibi* novo sponso,

Mendicos errare filios *tuos*, meque, quae te servavi

O Jupiter, quare auri quidem, quod sit adulteri

Clara signa hominibus dedisti? [num,

Sed quo oporteat discerni malum virum,

Nullum signum inest corpori?

C. Gravis quaedam ira et aegrè sanabilis est,

Quando amici contentionem ineunt cum amicis

J. Oportet me non segnem esse in dicendo, ut videtur,

Sed velut navis prudentem gubernatorem

Οὓς σοὶ προῶσα, καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
 Ἡ πρὸς ταλαίνας Πελοπιάδας; καλῶς γ' ἂν ἔν
 Δέξαντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
 Ἐχει γὰρ οὕτω τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
 Ἐχθρὰ κατέστηχ'. οὓς δέ μ' ἔκ' ἐχρῆν κακῶς
 Δραῖν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
 Τοιγάρ με πολλὰῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
 Ἐθηκας ἀντὶ τῶνδε. θαυμαζὸν δέ σε
 Ἐχω πόσιν, καὶ πισὸν, ἢ τάλαν' ἐγώ.
 Εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,
 Φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
 Καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 Πτωχὸς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε.
 ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσὸν μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ,
 Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,
 Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρακτήρ' ἐμπέφυκε σώματι;
 Χ. Δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
 Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
 Ι. Δεῖ μ', ὥς ἔοικα, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 Ἀλλ' ὥς ε νηὸς κεδνὸν οἶακοςρόφον,

"Ακροισι λαΐφες κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 Τὴν σὴν σόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
 "Εγὼ γ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 Σώτειραν εἶναι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μόνην.
 Σοὶ δ' ἔστι μὲν νῆς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
 Λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε
 Τόξοις ἀφύκτοις τέρμον ἐκσῶσαι δέμας.
 'Αλλ' ἐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θέσομαι λίαν.
 "Οπη γὰρ ἔν ὦνησας κακῶς ἔχει.
 Μείζω γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίσασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰχύος χάριν.
 Πάντες δέ σ' ἠᾶθοντ' οὔσαν Ἕλληνες σοφὴν,
 Καὶ δόξαν ἔχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐχάτοις
 "Οροισιν ὤκεις, ἐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
 Εἴη δι' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 Μῆτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
 Εἰ μὴ πῖσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.

Summis oris veli subterfugere

Tuam effraenem loquacitatem, ô mulier.

Ego, postquam valdè exaggeras tuum beneficium,

Existimo meae navigationis Venerem

Servatricem esse solam inter homines deosque.

Tibi verò—Est quidem locus subtilis sed invidiosus

Oratione tractari, quod amor te coegerit

Sagittis inevitabilibus meum eripere corpus:

Sed non accuratè nimis ista persequar.

Quatenus enim me juvisti, non male se res habet.

Atqui servatione mei majora beneficia [dicam.

Accepisti, quàm dederis, quemadmodum ego jam

Primùm quidem pro barbarâ terrâ in Graecâ

Terrâ habitas, et scis jus,

Et legibus uti, non pro viribus agere.

Deinde omnes Graeci senserunt te esse ingeniosam,

Et adepta es gloriam: si verò in extremis terrae

Finibus habitares, nulla fieret mentio tui,

Mihi verò neque aurum sit domi,

Nec Orpheo carmen sonare pulchrius velim,

Nisi illustris mihi contingat fortuna.

Atque haec quidem tibi de meis laboribus

Dixi: certamen enim tu proposuisti verborum.

At quae mihi de nuptiis regiis objecisti, [dens,

In hoc monstrabo primùm quidem quòd sim pru-

Deinde temperans, denique tibi magnus amicus,

Et meis liberis. Sed mane quieta.

Postquam huc veni ex Iolciâ terrâ,

Multa mecum trahens mala inextricabilia,

Quodnam consilium hoc melius potuisssem invenire,

Quam ducere filiam regis, cùm essem exul?

Non, odio quidem habens tuum conjugium,

Percussus verò desiderio novae sponsae, [studens

Neque certatim numerosam sobolem procreare

Sufficiunt enim qui nati sunt, nec *ideo* conqueror.

Sed quod maximum est, ut commodè viveremus,

Neque inopia laboraremus, sciens quòd

Pauperem omnes amici procul fugiunt: (familiam,

Et ut liberos educarem, quemadmodum decet meam

Et gignens fratres liberis ex te *procreatis*,

In unum genus committerem, et, jungens genus,

Beatiùs viverem. tibi enim ecquid opus est liberis?

Τοσαῦτα μὲν τοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
 ἔλεξ'. ἄμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
 Ἀ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικὰς ὠνείδισας,
 Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
 Ἐπειτα σῶφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
 Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἄλλ' ἔχ' ἥσυχος.
 Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
 Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
 Τί τῷδ' ἂν εὖρημ' εὖρον εὐτυχέσερον,
 Ἡ παῖδα γῆμα βασιλέως φυγὰς γεγώς;
 Οὐχ, ἥ σὺ κνίξῃ, σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,
 Καὶνῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
 Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπασθὴν ἔχων·
 Ἄλλις γὰρ οἱ γεγῶτες, ἔδὲ μέμφομαι.
 Ἀλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
 Καὶ μὴ σπανιζοίμεθα· γιγνώσκων, ὅτι
 Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος·
 Παῖδας τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἡμῶν,
 Σπείρας τ' ἀδελφὰς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
 Εἰς ταυτὸ θεῖην· καὶ συναρτήσας γένος,
 Εὐδαιμονοίην· σοὶ τε γὰρ παίδων τί δεῖ;

Ἐμοὶ τέ λυεῖ τοῖσι μέλλουσιν τέχνους
 Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι μῶν βεβέλευμαι κακῶς;
 Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
 Ἄλλ' εἰς τοσῶτον ἤκεθ', ὥς' ὀρθωμένης
 Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.
 Ἦν δ' αὖ γένηται συμφορὰ τις εἰς λέχος,
 Τὰ λῶσα καὶ κάλλισα, πολεμιώτατα
 Τίθεσθε· χρῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βροτῶς
 Παῖδας τεκνεῖσθαι, θῆλυ δ' ἐκ εἶναι γένος,
 Οὕτω δ' ἂν ἐκ ἦν εἶδέν ἀνθρώποις κακόν.
 Χ. Ἰάσον, εὖ μὲν τέσδ' ἐκόσμησας λόγους·
 Ὅμως δ' ἔμοι γε, καὶ παρὰ γνώμην λέγων,
 Δοκεῖς, προδὲς σὴν ἄλοχον, καὶ δίκαια δρᾶν.
 Μ. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν;
 Ἐμοὶ γάρ, ὅστις ἀδίκος ὢν σοφὸς λέγειν
 Πέφυκε, πλείσθην ζημίαν ὀφλισκάνει.
 Γλώσση γὰρ αὐχῶν τ' ἄδικ' εὖ περισελεῖν,
 Τολμᾷ πανουργεῖν· ἐσι δ' ἐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐχήμεων γένῃ,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἔν κτενεῖ σ' ἔπος.
 Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντά με

Et mihi conducit futuris liberis

Eos, qui vivunt, juvare: malè consultavi?

Nè tu quidem diceres hoc, nisi te angeret torus.

Sed eò venitis, ut cùm rectè se habet

Conjugium, putetis vos mulieres omnia habere.

Quòd si contrà calamitas aliqua inciderit in con-

jugium,

[cissima vobis

Etiam ea, quae sunt optima et pulcherrima, inimi-

Ducitis. Oportebat autem homines aliundè

Gignere liberos, neque esse genus muliebre:

Sic enim hominès nullum malum haberent.

C. Jason, pulchrè tu quidem ornâsti tuam causam:

Mihi tamen (etiamsi praeter voluntatem *hoc* dicam)

Videris injustè fecisse, quòd prodidisti tuam uxorem

M. Profectò multùm à multis dissentio mortalibus:

Mihi enim quisquis injustus existens, *tamen* sapiens

Est, maximâ multâ dignus videtur. [in dicendo

Nam cùm gloriatur, se dicendo posse ornare injustas

causas,

[sapiens.

Audet scelestâ facere: non est autem admodum

Sic et tu nè nunc apud me speciosus sis, *verbis*,

Et dicendi peritus. Unum enim unum verbum oc-

cidet te.

(priùs persuasâ,

Oportuit te, siquidem non fecisti malo animo, me

Has nuptias contrahere, non autem clam amicis.

J. Praeclarè verò mihi hâc in retuam navâsses operam,

Si tibi nuptias *istas* antè declarâsses, quae nè nunc

Vis remittere magnam iracundiam animi. [quidem

M. Non hoc te movet : sed barbara conjunx

Non satis gloriosa tibi in senectute evadebat.

J. Hoc itaque probè scias, non propter mulierem

Me duxisse filiam Regis, quam nunc habeo :

Sed ut ante dixi, volens servare

Te, et meis liberis fratres

Regios gignere, propugnaculum domûs.

M. Nè contingat mihi locuples cum molestia vita

Neque divitiae, quae meum animum angunt.

J. Nostin', quod contraria optabis, et sapientior

Bona tibi nunquam visa fuisse molesta, [eris,

Nec, cum felix fueris, infelicem te putâsse.

M. Insultam *mihi*, quandoquidem tibi quidem est refu-

Ego verò deserta fugiam ex hâc terrâ. [gium

J. Tu ipsa haec elegisti : nullum alium accusa.

M. Quid faciens : num *alteri* nubens, aut prodens tel-

J. Imprecationes regibus impias imprecans:

Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

Ι. Καλῶς γ' ἂν ἔν μοι τῷδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ,

Εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις ἔδὲ νῦν

Τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

Μ. Οὐ τῷτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος

Πρὸς γῆρας ἐν εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.

Ι. Εὖ νῦν τόδ' ἴαθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα

Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω.

Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλαν

Σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους

Φῦσαι τυράννης παῖδας, ἔρυμα δώμασι.

Μ. Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,

Μῆδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

Ι. Οἶδ', ὥς μετεύξῃ, καὶ σοφωτέρα φανῇ;

Τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,

Μῆδ' εὐτυχῆσα δυσυχῆς εἶναι δόκει.

Μ. Ὑβρίζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔσ' ἀποσροφή,

Εγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξῶμαι χθόνα.

Ι. Αὐτὴ τάδ' εἶλε· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.

Μ. Τί δρῶσα; μῶν γαμβῆσα, καὶ προδῆσά σε;

Ι. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίεας ἀρωμένη.

Μ. Καὶ σοῖς ἀραία γ' ἔσα τυγχάνω δόμοις.

Ι. Ὡς ἔκρινᾷμαι τῶνδ' ἐσσι τὰ πλείονα.

Ἄλλ' εἴ τι βέλει, παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς

Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,

Δέγ'· ὥς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δῶναι χερὶ,

Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσασί σ' εὖ,

Καὶ ταῦτα μὴ θέλῃσα μωρανεῖς, γύναι,

Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.

Μ. Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,

Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήδ' ἡμῖν δίδῃς,

Κακῇ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν ἐκ ἔχει.

Ι. Ἄλλ' ἔν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,

Ὡς πάνθ' ὑπεργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω.

Σοί δ' ἐκ ἀρέσκει τὰ γάθ', ἀλλ' αὐθαδία

Φίλῃς ἀπωθῇ· τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέον.

Μ. Χώρει· πόρῳ γὰρ τῆς νεοδμήτης κόρης

Αἰρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.

Νύμφευ', ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,

Γαμεῖς τοῖστον, ὥς ἐσ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

M. Et diris devota sum in tuis aedibus.

J. Sed non litigabo tecum de his diutius.

Si verò vis pueris, aut tibi exilii, aliquod

Subsidium de meâ, pecuniâ accipere,

Dicito: quia sum paratus largâ manu dare,

Et mittere hospitibus tesserâs; ut tibi bene faciant.

Si haec non vis, stulta es, ô mulier:

Desistens verò ab irâ, lucraberis meliora.

M. Neque tuis hospitibus utemur, [bis des:

Neque quicquam accipiemus neque *quidquam* no-

Improbi enim viri dona juvamen non habent.

Ego tamen testor deos,

Quòd volo tibi liberisque omnia suppeditare:

Tibi verò non placent bona: sed cum contumaciâ

Amicos repellis; quamobrem dolebis magis.

M. Vade: praë amore enim novae sponsae

Maceraris, tardans extra domum.

Duc eam: fortassis enim (cum Deo autem dicetur)

Eas celebrabis nuptias, quas tu ipse noles.

A N T I S T R O P H I C A.

Strophe 1.

Amores quidem nimiùm immoderatè
Venientes non bonum nomen,
Neque laudem, conciliant
Viris: si verò sufficienter veniat
Venus, non *est* alia Dea
Aequè grata.
Nunquam, ô domina *Venus*, adversus me
Emittas ex aureis arcubus
Inevitabile telum, perungens desiderio.

Antistrophe 1.

Pudicitia verò me amet,
Pulcherrimum donum decorum.
Nunquam ambigua certa-
mina, et infatiabiles rixas
Animum percellens ali-
um ob torum,
Accedam ô potens *Venus*,
Pacata conjugia colens,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Χ. Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
 ἔλθόντες, ἔκ εὐδοξίαν,
 οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
 Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλις ἔλθοι
 Κύπρις, ἔκ ἄλλα θεὸς
 Εὐχάρης οὕτω.
 Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
 Χρυσέων τόξων ἐφείης,
 Ἰμέρῳ χρίσας, ἄφυκτον οἷσόν.

Ἀντιστροφή α'.

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
 Δώρημα κάλλιστον θεῶν.
 Μὴδὲ ποτ' ἀμφιλόγες ὀρ-
 γὰς, ἀκόρεσά τε νείκη
 Θυμὸν ἐκπλήξας ἑτέ-
 ροις ἐπὶ λέκτροις
 Προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις,
 Ἀπολέμεας εὐνάς σεβίζε-

σ', ὀξύφρων κρίναι λέχη γυναικῶν.

Στροφή β'.

ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
Μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν,
Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
Δυσπέρατον αἰῶ-
ν' οἰκτροτάτων ἀχέων.
Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων
Δ' ἐκ ἄλλος ὑπερθεν,
Ἡ γὰρ πατρίας φέρεοθαι.

Ἀντιστροφή β'.

Εἶδομεν, ἐκ ἐξ ἐτέρων
Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
Σὲ γάρ, εἰ πόλις, εἰ φίλων τις,
ὦ κτερε παθεῖσαν
Δεινότατον παθέων.
Ἀχάριστος ὅλοιθ', ὅτῳ παρέσαι
Μὴ φίλος τιμᾶν, καθαρὰν ἀνόϊξαν-
τι κληΐδα φρενῶν· ἐ-
μοί μιν φίλος εἴ ποτ' ἔσαι.

celer damnare lectos mulierem.

Strophe. 2.

O patria, ô domus mea,
Nunquam fiam exul,
Habens paupertatis
Transactu difficilem vitam,
Acerbissimorum dolorum.
Morte, morte priùs domer,
Hanc diem attingens. malum enim
Non est aliud majus,
Quàm solo patrio privari.

Antistrophe. 2.

Vidimus, non ex alienis
Sermonibus *haec* possumus referre.
Te enim nequî civitas, neque aliquis amicorum
Miseratus est, quae passa es
Gravissima malorum.
Pereat invisus, cui sedet
Non colere amicos puram aperienti
Clavem pectoris; mihi
Certè nunquam erit amicus.

AEGEUS, MEDEA, CHORUS.

I A M B I.

Æ. Salve, Medea: hoc enim exordium

Pulchrius nemo novit alloqui amicos.

M. Salve et tu, ô fili sapientis Pandionis,

Aegeu, unde accedis solum hujus terræ?

Æ. Relicto antiquo oraculo Apollinis. [ivisti?

M. Quare verò ad umbilicum terræ vaticinum

Æ. Quaerens quomodo mihi contingat fatio liberorum.
um.

M. Per Deos, ergo sine liberis adhuc trahis vitam?

Æ. Sumus sine liberis, daemonis alicujus invidiâ.

M. Cùm habeas uxorem, an es expers conjugii?

Æ. Non sumus lecti nuptialis expertes.

M. Quid igitur dixit tibi Phoebus de liberis? [cere

Æ. Obscuriora verba, quàm ut possit homo conjici-

M. Estne fas nos scire oraculum Dei? (mentis.

Æ. Maximè quandoquidem et sapientis indiget

M. Quid igitur respondit? dicito, si fas est audire.

Æ. Nè ego prominentem utris solverem pedem.

ΑΙΓΕΥΣ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Α. Μήδεια, χαῖρε· τῷδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον ἔδεις οἷδε προσφωνεῖν φίλῃς.

Μ. ὦ χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφῷ Πανδίωνος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῇσδ' ἐπισρωφᾷ πέδον;

Α. Φοῖβος παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

Μ. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδὸν ἐσάλης;

Α. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.

Μ. Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰετίνεις βίον;

Α. Ἄπαιδες ἐσμέν, δαίμονος τινὸς τύχη.

Μ. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχῃς ἄπειρος ὢν;

Α. Οὐκ ἐσμέν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίς.

Μ. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

Α. Σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.

Μ. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεῶν;

Α. Μάλις', ἐπεῖτοι καὶ σαφῆς δεῖται φρενός.

Μ. Τί δῆτ' ἔχρησε λέξον, εἰ θέμις κλύειν.

Α. Ἄσκη με τὸν πρῶχοντα μὴ λῦσαι πόδα,

Μ. Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;

Α. Πρὶν ἂν πατρώαν αὖθις ἐσίαν μόλω.

Μ. Σύ δ', ὡς τί χρήζων, τήνδε ναυτολεῖς
χθόνα.

Α. Πιτθεὺς τίς ἐσι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.

Μ. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.

Α. Τέτω θεῶ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.

Μ. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα.

Α. Κάμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.

Μ. Ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐράς.

Α. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;

Μ. Αἰγεῦ, κάκισός ἐσι μοι πάντων πόσις.

Α. Τί φῆς; σαφῶς μοι, σὰς φράσον δυοδυ-
μίας.

Μ. Ἄδικεῖ μ' Ἰάσων, ἔδεν ἐξ ἐμῶ παθῶν.

Α. Τί χρήμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

Μ. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.

Α. Ἦπερ τετόλμηκ' ἔργον αἰχισον τόδε;

Μ. Σάφ' ἴδ'. ἄτιμοι δ' ἐσμέν οἱ πρὸ τῆ
φίλοι.

Α. Πότερον ἐραοδεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;

M. Priusquam quid facias, aut ad quam terram veni-

Æ. Priusquam patrios rursus *ad* lares venero. [as?

M. Tu verò quâ re indigens navigas in hanc terram?

Æ. Est quispiam Pitheus, rex terrae Troezeniae.

M. Filius Pelopis, ut ajunt piissimus.

Æ. Cum hoc dei oraculum communicare volo.

M. Est enim vir sapiens, et exercitatissimus in hujusmodi *rebus*. [paravi,

Æ. Et mihi charissimus amicorum, quos in militiâ

M. Benè igitur tecum agatur, et consequaris quae expetis.

Æ. Quare verò oculi tui et corpus ita contabuerunt?

M. Ægeu, pessimus est mihi omnium maritus.

Æ. Quid ais? dic mihi apertè tuam tristitiam.

M. Jason injuriâ me afficit, nullâ à me affectus.

Æ. Quo facinore factò? dic mihi apertius. [domûs.

M. Habet aliam uxorem praeter me, dominam hujus

Æ. An igitur ausus est hanc turpissimam rem?

M. Certo scias: nos vero qui antè eramus amici, inhonorati sumus.

Æ. Utrum amore captus, an tuum exosus lectum?

M. Magno sanè amore; fidelis non fuit amicis.

Æ. Eat ergò, siquidem est malus, ut dicis.

M. Cupivit accipere affinitatem regum.

Æ. Quis verò dat ei? pertexe hanc orationem,

M. Creon, qui dominus est hujus terrae Corinthiae.

Æ. Ignoscendum igitur tibi est, quòd doles ò mulier.

M. Perii; praeter hoc etiam expellor ex hac terrâ.

Æ. A quo? hoc aliud rursus novum narras malum.

M. Creon me exulem expellit ex hac terrâ,

Æ. Et permittit Jason? neque haec quidem laudo.

M. Verbis quidem non; sed *tamen* pati vult,

Sed rogo te supplex per genas has,

Et tua genua, supplex jam *tibi* fio,

Miserere, miserere mei infelicis,

Neque me desertam ac ejectam aspicias: [mum.

Sed recipè me hospitam in tuam regionem et do-

Sic tibi cupido à Diis expleta

Liberorum fiat, et ipse beatus moriaris.

Lucrum autem non scis quantum inveneris hic:

Vetabo te esse sine liberis, liberos

Μ. Μέγαν γ' ἔρωτα· πικρὸς ἔκ' ἔφυ φίλοις.

Α. Ἴτω νῦν, εἶπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.

Μ. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἡράαθη λαβεῖν.

Α. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέρανέ μοι λόγον.

Μ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.

Α. Συγγνωσά μὲν γὰρ ἦν, σε λυπεῖσθαι,
γύναι.

Μ. Ὀλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

Α. Πρὸς τῆ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.

Μ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυλάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.

Α. Ἐὰ δ' Ἰάσων; ἐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.

Μ. Λόγῳ μὲν ἔχι, καρτερεῖν δὲ βέλεται,

Ἄλλ' ἀντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,

Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,

Οἴκτειρόν, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,

Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσῆσαν εἰσίδῃς,

Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέσιον·

Οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος

Γένοιτο παίδων, καὶ τὸς ὀλβίους θάνοις.

Εὕρημα δ' ἔκ' οἶα' οἶον εὕρηκας τόδε·

Παίσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς

Σπείραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.

Α. Πολλῶν ἑκατὶ τήνδ' εἰ σοὶ δεῖναι χάριν,
 Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
 "Επειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλη γονάς.
 Εἰς τῷτο γὰρ δὴ φρεσὶς εἰμι πᾶς ἐγώ.
 Οὕτω δ' ἔχει μοι· σὺ μὲν ἐλθέσης χθόνα,
 Πειράσομαί σε προξενεῖν δίκαιος ὢν.
 Τοσόνδε μὲν τοὶ σοὶ προσημαίνω, γύναι,
 "Εκ τῆσδε μὲν γῆς εἴ σ' ἄγειν βελήσομαι,
 Αὐτὴ δ' εἴανπερ εἰς ἐμὲς ἔλθῃς δόμους,
 Μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ ποτέ.
 "Εκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσε πόδα.
 "Αναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μ. "Εσαι τὰδ'· ἀλλὰ πίσις εἰ γένοιτό μοι
 Τύττων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

Α. Μῶν εἰ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μ. Πέποιθα· Πελὶς δ' ἐχθρὸς ἐστὶ μοι δόμος,
 Κρέων τε· τέτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,
 "Αγροσιν εἰ μεθεῖς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ.
 Λόγοις δὲ συμβᾶς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
 Φίλος γένοι' ἂν, καὶ πικρυκεύμασιν.

Procreare ut possis efficiam, talia pharmaca novi.

Æ. Propter multa tibi hanc gratiam dare [deos,

Sum paratus, ò mulier. Primùm quidem propter

Deinde propter liberos quorum generationem pro-

In hoc enim ego jam totus extra me sum. [mittis:

Sic autem mihi habet res. Tu cum veneris in agrum

Conabor te hospitio excipere, quia debeo. [nostrum,

Tantum verò hoc tibi praedico, mulier;

Nolo quidem te ex hac terrâ abducere:

Quòd si ipsa veneris in meam domum,

Manebis ibi tuta, neque dimittam te unquam.

Ex hoc verò agrò tu ipsa discedens effer pedem.

Inculptabilis enim etiam apud hospites esse volo.

M. Erunt haec; sed si fides daretur mihi

Horum, haberem omnia praeclarè à te.

Æ. Annon confidis? aut quid tibi est molestum?

M. Confido. Sed domus Peliae est mihi inimica,

Et Creon: his autem si jurejurando mihi devinctus

fueris,

Abducere volentibus me ex agro non permittes.

Verbis verò compositione factâ, et diis jurejurando non

Amicus forte illis fias, et legationibus [obstrictus,

Facile obtemperes: res enim meae sunt infirmæ:
Illis verò sunt opes, et domus regia.

Æ. Ostendisti magnam providentiam in tua oratione.
Sed si placet tibi hæc facere, non recuso:

Mihi enim hæc quoque tutiora sunt, [micis:
Si ostendere possim aliquam excusationem tuis ini-
Et tua res erit firmior; praei verbis quos jurem deos.

M. Jura solum terrae, et Solem patrem patris
Mei, et totum simul genus Deorum conjungens.

Æ. Quam rem facturum aut quid non facturum? dicito.

M. Quod neque tuejcturus me sis unquam è terrâ tuâ,
Neque, alius si quis meorum inimicorum me abdu-
Velit, permissurum te id viventem voluntariè. [cerc

Æ. Juro terram, et splendidum lumen Solis,
Et omnes deos, me his staturum, quae ex te audio.

M. Satise st: quid autem patieris, si non praestiteris
hoc jusjurandum?

Æ. Quae hominibus impiis solent accidere.

M. Laetus abi: omnia enim rectè se habent.

Et ego in tuam civitatem quamprimùm veniam,
Ubiconfecero quae paro, et consecuta fuero, quae volo

Οὐκ ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀδενῇ,
Τοῖσδ' ὄλβός ἐστι, καὶ δόμος τυραννικός.

A. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν·
Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τὰδ', ἐκ ἀφίσταμαι.
Ἐμοί τε γὰρ τὰδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
Σκῆψιν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
Τὸ σὸν τ' ἄρρηρε μᾶλλον· ἐξηγῶ θεός.

M. Ὅμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἡλίου πατρὸς
Τεμῶ, θεῶν τε συντιθείς ἅπαν γένος.

A. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

M. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν πόλιν,
Μήτ', ἄλλος ἢν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
Χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἐκασίῳ τρόπῳ.

A. Ὅμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς,
Θεός τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σε κλύω.

M. Ἀρκεῖ· τί δ' ὀρκωτῶδε μὴ μμένων πάθοις;

A. Ἄ τοῖσι δυσσεβῶσι γίγνεται βροτῶν.

M. Χαίρων πορεύε· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Καὶ γὰρ πόλιν σὴν ὡς τάχιστα ἀφίξομαι,
Πράξας ἃ μέλλω, καὶ τυχεὶς ἃ βέλομαι.

M

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Ἀλλά σ' ὁ Μαΐας πομπᾶιος ἀναξ
Πελάσειε δόμοις.

᾽Ων τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
Πράξειας· ἐπεὶ γενᾶιος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μ. ᾽Ω Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλὶς τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.

Νῦν δ' ἐλπίς, ἐχθρὸς τὸς ἐμὸς τίσειν δίκην.
Οὗτος γὰρ ὡ' νῆρ, ἥ μάλισ' ἐκάμνομεν,
Διμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βελευμάτων.
Ἐκ τῷδ' ἀναφόμεθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστυ, καὶ πόλισμα Παλλάδος.

Ἦδη δὲ πάντα τὰμά σοι βελεύματα
Λέξω· δέχῃ δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμφας' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Εἰς ὅφιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.

A N A P A E S T I.

C. Sed te, rex, natus ex Malâ, deductor
Ducat domum,
Et ea, quaecunque in animo habens festinas,
Perficias: quia praestans vir,
Ægeu, apud me, visus es,

I A M B I.

M. O Jupiter, et Justitia Jovis, et lumen solis,
Nunc gloriose-victrices meorum inimicorum, ô
amicae,
Erimus, et in *reclam* viam sumus ingressae:
Nunc demum spes est meos hostes daturus poenas.
Hic enim vir, quâ parte maxime laborabamus,
Apparuit portus meorum consiliorum:
Ex hoc suspendemus rudentem in puppe,
Euntes in civitatem et urbem Palladis.
Jam verò tibi omnia mea consilia
Dicam: expecta verò non jucunda verba.
Misso aliquo ex meis domesticis, JASONEM
Venire in meum conspectum rogabo.

Ipſi verò venienti blanda dicam verba,
Quòd et mihi hæc placeant, et bene ſe habere
Nuptias regias, quas prodiſſa me habet,
Et utilia hæc eſſe, et rectè facta.
Petam verò, ut liberi mei maneat :
Non ut relictura hoſtili in agro
Filios meos inimicis contumelia-afficiendos;
Sed ut dolo filiam regis interficiam,
Mittam enim eos, habentes dona in manibus,
Et ferentes ſponſae, nè pellantur ex hac terrâ,
Tenuem veſtem, et corollam aureum.
Et ſi acceptum ornamentum circundederit corpori,
Miſerè peribit, et omnis qui attigerit puellam;
Huiusmodi pharmacis perungam dona.
Hic autem finio hunc ſermonem.
Ingemiſco autem, quale facinus eſt faciendum
Deinde nobis. Interficiam enim liberos
Meos; nemo eſt qui poſſit eos eripere:
Domumque totam Jæſonis ubi miſcuero *luctu*,
Exibo ex hac terrâ, necem chariſſimorum liberorum
Fugiens, et auſa facinus impiſſimum,

Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακὰς λέξω λόγους,
 Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
 Γάμους τυράννων, ὅς προδὸς ἡμᾶς ἔχει,
 Καὶ ζύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.
 Παῖδας δ' εἰ μῆναι τὰς ἐμὰς αἰτήσομαι,
 Οὐχ ὡς λιπῶσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
 Ἐχθροῖσι παῖδας τὰς ἐμὰς καθυβρίσαι,
 Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
 Πέμψω γὰρ αὐτὰς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
 Λεπλόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
 Νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,
 Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῖς,
 Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θιγῇ κόρης,
 Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
 Ἐνταῦθα μὲν τοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
 Ὡμῶσα δ', οἷον ἔργον ἔσ' ἐργασέον
 Τέντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτανῶ
 Τὰμ'. οὐτίς ἐστίν, ὅστις ἐξαιρήσεται.
 Δόμῳ τε πάντα συγχέας' Ἰάσονος,
 Ἐξείμι γαίης, φιλτάτων παίδων φόνον
 Φεύγῃσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.

Οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 Ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρίς,
 οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
 Ἠμάρτανον τόθ', ἠνίκ' ἐξελίμπανον
 Δόμους πατρώας, ἀνδρὸς Ἑλλήνος λόγοις
 Πειθεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην.
 Οὔτ' ἐξ ἐμῆ γὰρ παῖδας ὀφείταί ποτε
 Ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγῃ
 Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακῶς κακὴν
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
 Μηδεῖς με φαύλην καὶ ἀδυνή νομίζετω,
 Μῆδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρῃ τρόπῃ,
 Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῇ.
 Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
 Χ. Ἐπεὶ περ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 Σέ τ' ὠφελεῖν θέλῃσα, καὶ νόμοις βροτῶν
 Ξυλλαμβάνῃσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
 Μ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
 Τάδ' ἐσι, μὴ πάχυσαν, ὥς ἐγώ, κακῶς.
 Χ. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις,
 γύναι;

Non enim ferendum est, ut derideamur ab inimicis,
ô amicae.

Eat: quid me Juvat vivere? neque mihi patria
Est, neque domus, nec *ullum* effugium malorum.

Peccavi tunc, quando reliqui

Domum paternam, verbis viri Graeci

Persuasâ: qui mihi poenas dabit, Deo volente.

Nam nunquam liberos, quos ex me sustilit, videbit

Deinceps vivos: neque ex novâ

Sponsâ gignet sobolem; quia malam malè

Perire ipsam necesse est meis pharmacis.

Nemo me ignavam et imbecillem existimet,

Neque tranquillam: sed alterius ingenii,

Gravem inimicis, et benignam amicis.

Hujusmodi enim hominum vita est gloriosissima.

C. Quandoquidem nobiscum communicâsti hunc
sermonem,

Et tibi prodesse volens, et legibus mortalium

Opitulans, dehortor te ab his faciendis. [dicas

M. Non erit aliter: tibi verò venia danda est, quòd
Ista, quae non ea mala pateris, quae ego.

C. An igitur audebis tuos liberos occidere, mulier?

M. Sic enim maximè cruciabitur maritus.

C. Tu verò eris miserrima mulier.

M. Esto Superflui sunt intermedii sermōnes.

Sed age vade, et adducito Iasonem :

Ad omnia enim fidelia te utimur.

Nihil autem dices eorum quae decrevi;

Si modò benè vis dominae, et es mulier.

ANTISTROPHICA.

Strophe I.

C. O Eretchthidae quondam beati,

Et deorum filii beatorum,

Sacrâ terrâ invictâque *oriundi* indigenae,

Qui depascitis

Nobilissimam sapientiam,

Semper per lucidissimum

Ætherem jucundè ambulantes:

Ubi aliquando castas

Novem Pierides

Musas dicunt

Educâsse flavam Harmoniam.

Μ. Οὕτω γὰρ ἂν μάλισα δηχθεῖη πόσις.

Χ. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτῃ γυνή.

Μ. Ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ ἔν μέσῳ λόγοι·

Ἄλλ' εἴα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·

Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοι τὰ πιὰ χρώμεθα·

Λέξεις δὲ μὴδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,

Εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Χ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,

Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτε

Τ' ἀποφερβόμενοι

Κλεινοτάταν σοφίαν,

Αἰεὶ δὲ λαμπροτάτε

Βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος,

Εὐθά ποθ' ἀγνάς

Εὐνέα Πιερίδας

Λέγῃσι Μῆσαζ

Ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι,

N

Ἀντιστροφὴ α'.

Καλλινάα τ' ἐπὶ Κηφισῷ ῥοαῖς
Τὰν Κύπριν κληῖζουσιν ἀφυ-
σαμέναν χώραν καταπνεύσαι
Μετρίας ἀνέμων

Ἡδιπνός αὔρας·

Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομένην

Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-

ων πλόκον ἀνθέων,

Τᾷ σοφίᾳ παρέδρας·

Πέμπειν ἔρωτας,

Παντοίας ἀρετῆς ξυνεργός·

Στροφή β'.

Πῶς ἔν ἱερῶν ποταμῶν

Ἡ πόλις, ἥ φίλων

Πόμπιμόν σε χώρα

Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,

Τὰν ἔχ' ὁσίαν; μέτ' ἄλλων

Σκέψαι τεκέων πлагάν,

Σκέψαι φόνον οἶον αἰρῇ.

Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες

Antistrophe. 1.

Pulchrisque ad Cephisi fluenta
Venerem ferunt exhauri-
entem, regionem perflâsse,
Mediocres ventorum,
Dulce-spirantes auras.
Semper autem injicientem
Comis fragrans rose-
orum fertum florum,
Sapientiae affeßores
Mittere amores,
Omnigenae laudis adjutores.

Strophe 2.

Quomodo igitur sacrorum fluviorum
Aut latex aut amicorum
Regio te ultrix
Interfetricem *tuorum* liberorum recipiet,
Non puram erga alios?
Confidera liberorum percussionem,
Confidera caedem, quam suscipis.
Nè per genua te omnes

Supplices vehementè oramus,

Nè *tuos* liberos interficias.

Antistrophe 2.

Quomodo verò confidentiam immittens

Mànui, tuos liberos

Et animo prehendes,

Immàne admovens facinus?

Quomodo etiam oculis coniectis

In filios, lacrymarum expertem fortem

Continebis? vel caede poteris,

Liberis supplicibus cadentibus

Madefacere mánum exitialem

Quamvis truculento animo.

JASON, MEDEA, CHORUS, PAE-
DAGOGUS.

I A M B I.

J. Venio vocatus: etenim quamvis *mibi* sis infensa,

Tamen non frustraberis hâc re; sed audiam

Quam rem novam ex me velis, mulier.

M. Jason rogo te, ut ea mihi, quae dicta sunt,

Πάντως ἱκετεύομεν,
Μὴ τέκνα φονεύσης.

Ἀντιστροφὴ β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
Χειρὶ τέκνων σέθεν,
Καρδίᾳ τε, λήψῃ,
Δεινὰν προσάγῃσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις; φόρον ἔδυνήσῃ,
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,
Τέγγαι χέρω φοίνιον
Ἐν τλάμονι θυμῷ.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ,
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ι. Ἦκω κελευθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δυσμενής,
Οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις τῷδ' ἔτ', ἀλλ' ἀκέσομαι
Τί χρεῖμα βέλει καινὸν ἐξ ἐμῆ, γύναι.
Μ. Ἰᾶσον, αἰτῶμαί σε τῶν ειρημένων

Συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός γ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασαι φίλα·
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καλοιδόρητα· χετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βελεύσασιν εὔ;
Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοισι καθίσταμαι,
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, ἢ κασιγνήτας τέκνοισι
Ἐμοῖς φυτεύων; ἢ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες· οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, ἢ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἡδύομην ἀδελίαν
Πολλὴν ἔχουσα, ἢ μάτην θυμωμένη·
Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βελευμάτων,
Καὶ συμπεραίνειν καὶ παρεσᾶναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύσαν ἡδεῖσαι σέθεν.
Ἄλλ' ἐσμέν, οἷον ἐσμέν, ἢ ἐρῶ κακὸν
Γυναῖκες, οὐκ ἐν χρῆν σ' ὁμοῖσθαι κακοῖς,

Condone: meas enim iras *te* ferre

Æquum certè *est*, quia sunt multa beneficia prae-
stita inter nos mutuò.

Ego enim mecum ipsâ rationem inii,

Et conviciata sum *mihi*: misera, quid infanio,

Et irascor illis qui *rebus meis* benè consulunt?

Inimica verò terrae *hujus* dominis sum facta,

Et marito, qui parat mihi utilissima,

Ducens puellam regiam, et fratres liberis

Meis gignens? annon *tandem* missam faciam

Iram? quid doleo, cùm dii dent bona?

Nonne sunt mihi liberi? scio autem è terrâ *Thessalicâ*

Exules nos et egenos *nupèr* amicorum.

His animo agitatis, agnovi imprudentiam

Magnam *me* habere, et frustrâ iratam esse.

Nunc igitur laudo te, sapereque mihi videris, [stulta,

Qui assumpseris nobis hanc affinitatem: ego verò

Quam oportebat participem horum conciliorum,

Et simul perficere, et astare lecto,

Et gaudere, sponsae tuae curam habentem:

Sed sumus, quale sumus, non dicam malum,

Mulieres: non igitur oportet te imitari malos,

Neque obtendere stulta pro stultis.

Concedimus et dicimus nos malè sensisse

Tunc; sed nunc melius haec consideravi.

O liberi, liberi, venite huc relinquitte tecta:

Excite, salutate, et compellate

Patrem nobiscum, et reconciliamini simul

Ex priori odio *suscepto* adversus amicos, cum matre:

Foedus enim est nobis, et *omnis* recessit ira. [mala,

Prehendite manum dextram. Hei mihi *propter*

Dum cogito de quodam facinore, quod est occultum.

An igitur, ô filii, sic et longum viventes tempus,

Charam praebebitis manum? Misera ego,

Ut ad lacrymas proclivis sum, et metûs plena.

Post longum tempus enim contentionem, quam

cum patre habui, abjicens,

Implevi tenèram hanc faciem lacrymis.

C. Et mihi ex oculis recentes eruperunt lacrymae.

Atque utinam non evadat majus malum, quàm nunc

J. Probo haec, mulier, neque illa improbo: [est!

Consentaneum enim est, foemineum genus iras conci-

In maritum nuptias insuper *comparantem*: [pere

At in melius tuum mutatum est cor.

Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
 Παριέμεθα, καὶ φαμέν κακῶς φρονεῖν.
 Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβέλευμαι τάδε.
 ὦ τέκνα, τέκνα, δεύτε, λείπετε σέγας·
 Ἐξέλθετ', ἀσπάσαοθε καὶ προσείπατε
 Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
 Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλῃς μητρὸς μέτα·
 Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέσθηκεν χόλος·
 Λάβετε χεῖρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν.
 Ὡς ἐννοῶμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.
 Ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον,
 Φίλην ὀρέζेत' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ,
 Ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβος πλέα·
 Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιραμένη,
 Ὅφιν τερεῖνῃν τήνδ' ἐπλησα δακρύων.
 Χ. Κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ,
 Καὶ μὴ προβαίῃ μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.
 Ι. Αἰνῶ, γύναι, τάδ'· εἴδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
 Εἰκὸς γὰρ ὄργας θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
 Γάμῃ παρεμπολῶντί γ' ἄλλοίῃς πόσει·
 Ἄλλ' εἰς τὸ λῶον σὸν μεθέσθηκεν κέος,

Ἔγνωσ δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
 Βελήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
 Ὑμῖν δὲ, παῖδες, ἐκ ἀφροντίστως πατὴρ
 Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν.
 Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
 Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι·
 Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται
 Πατήρ τε, καὶ θεῶν ὅσις ἐστὶν εὐμενής.
 Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἤβης τέλος
 Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
 Αὐτὴ τί χλωροῖς δακρύοις τέγχεις κόρας,
 Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
 Κῆκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμῆ δέχη λόγον;
 Μ. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοσμένη πέρι.
 Ι. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
 Μ. Δράσω τὰδ'· οὔτι σοῖς ἀπισήσω λόγοις·
 Γυνὴ δὲ, θῆλυ, καὶ πὶ δακρύοις ἔφυ.
 Ι. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπισέनेις τέκνοις;
 Μ. Ἐτικτον αὐτὰς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξήυχες τέκνα,
 Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τὰδε.
 Ἀλλ' ὦν περ οὔνεκ' εἰς ἐμὰς ἤκεις λόγους,

Agnovisti verò *meliozem*, sed serò,
 Sententiam; haec *sunt* facta mulieris sapientis.
 Vobis verò, liberi, non inconsultè pater
 Comparavit multam salutem cum *deorum favore*.
 Existimo enim vos hujus terrae Corinthiacae
 Principes fore cum fratribus adhuc.
 Sed crescite: reliqua enim perficit
 Pater, et quisque deorum benignus est.
 Utinam verò vos videam benè educatos ad finem
 Pervenire, superiores meis inimicis. [pubertatis
 Heus tu, quid rigas pupillas teneris lacrymis,
 Avertens retrò candidas genas,
 Neque libenti animo à me accipis hunc sermonem?
 M. Nihil est; de liberis hiscē cogitans.
 J. Confide verò: ego enim bene curabo haec.
 M. Faciam haec; non diffidam tuis verbis, [clive.
 Mulier verò est natura molle aliquid, et ad lacrymas pro-
 J. Quid autem tantòperè ingemiscis propter liberos
 hosce? [vere liberos,
 M. Peperi eos: quando autem *tu modò* optabas vi-
 Miseratio me subiit, an hoc futurum sit.
 Caeterum quorum causâ mecum in colloquium venisti,

Ea partim quidem dicta sunt, partim verò dicentur.
Quandoquidem principibus *hujus* agri me ablegare
placet,

Et mihi haec sunt optima, cognosco benè, [esse
Neque tibi, neque dominis *hujus* agri impedimento
Habituans *hic*; videor enim inimica esse familiae:
Nos quidem ex hoc agro abimus in exilium.

Ut autem liberi possint educari tuâ manu,
Roga Creontem, ne fugiant hanc terram.

J. Haud scio an *ei rem* persuasurus sim: sed *tamen*
oportet tentare.

M. Tu verò saltem jube petere à patre tuam
Uxorem; nè *mei* liberi fugiant hanc terram.

J. Maxime, et existimo ego me *rem* persuasurum esse ipsi;
Si modò mulierum est aliarum una.

M. Ego quoque te adjuvabo in hoc labore: [res
Nam mittam ei dona, quae pulchritudine superant
Nunc inter homines *exquisitas*, *probe* novi ego, multo,
Tenuem vestem, et coronam auream,
Ferentes meos filios. Sed quàm celerrime oportet
Aliquem ex famulis huc afferre ornatum.

Erit autem beata *sponsa tua* non in unâ, sed in sex-
centis *rebus*;

Virum optimum te nacta conjugem,

Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
 Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποσέλλειν δοκεῖ,
 Κάμοι' τὰδ' ἐς ἰλῶσα, γινώσκω καλῶς,
 Μήτ' ἐμποδῶν σοί, μήτε κοιράνοις χθονός,
 Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενῆς εἶναι δόμοις.
 Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ,
 Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χειρί,
 Αἰτῶ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
 Ι. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
 Μ. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι παῖρὸς
 Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
 Ι. Μάλισα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
 Εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.
 Μ. Συλλήψομαι δὲ τῶνδ' ἐσσι καὶ γὰρ πόνη,
 Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ, ἃ καλλισεύεται
 Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
 Λεπτὸν τε πέπλον, καὶ σέφος χρυσήλατον,
 Παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν
 Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινα.
 Εὐδαιμονήσει δ' ἔχ' ἐν, ἀλλὰ μυρία,
 Ἄνδρὸς γ' ἀρίστ' ὅσ' τυχεῖσ' ὀυευνέτ'·

Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος
 Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
 Λάζυαδε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
 Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε
 Φέροντες· οὔτοι δῶρα μειπτὰ δέξεται.

Ι. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
 Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείου πέπλων;
 Δοκεῖς δὲ χρυσῆ; σῶζε, μὴ δίδε τάδε.
 Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἄξιοι λόγῳ τινὸς
 Γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Μ. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεῶς, λόγος.
 Χρυσὸς δὲ, κρείσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς.
 Κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὖξει θεός.
 Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
 Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', ἢ χρυσῆ μόνον.
 Ἄλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλεσίς δόμους,
 Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν' τ' ἐμήν,
 Ἰκετεύετ', ἐξαίτειαδε, μὴ φυγεῖν χθόνα,
 Κόσμον διδόντες· τῆδε γὰρ μάλισα δεῖ,
 Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
 Ἴθ' ὡς τάχιστα· μητρί δ', ὣν ἐρᾷ τυχεῖν,

Et possidens ornatum, quem olim Sol

Pater patris *mei* dat suis posteris.

Sumite haec dona nuptialia, pueri, in manus ;

Et beatæ dominae sponsae date

Ferentes : non accipiet contemnenda munera.

J. Cur verò, ô demens, his evacuas tuas manus ?

Putasne domum regiam carere stolis ?

Putasne auro ? serva, nè des haec.

Si enim nos aliquis precii aestimat

Mulier, anteponet opibus, certò scio ego.

M. Ne tu mihi *haec dicas* : muneribus enim vel

Deos flecti fama est : [finitae orationes.

Aurum verò potentius est inter homines, quàm in-

Illi favet fortuna, illam nunc auget Deus : [lium

Nova *sponsa* dominatur. Meorum verò liberorum exi-

Etiam vitâ permutaremus, non solùm auro.

Verum, ô filii, ingressi divites aedes,

Patris novam uxorem, dominamque meam,

Supplices orate, exorate, nè fugiatis *hanc* terram,

Dantes *istum* ornatum : hâc enim re potissimum o-

Ut ipsa accipiat in manus haec dona. [pus est ;

Ite quàm celerrimè, et matri de illis, quae cupit consequi

Afferte bonum nuncium, re prospere gestâ.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

C. Nunc spes nulla amplius *est* mihi liberorum vitæ,
Nulla amplius: eunt enim ad caedem jam.

Accipiet sponsa aureorum redimiculorum,
Accipiet infelix noxam.

Flavem verò circa comam

Ponet, Plutonisque ornatum,

Ipsa manibus accipiens.

Antistrophe 1.

Alliciet *eam* gratia divinusque fulgor pep̃li,
Auream coronam ut *capiti* circumponat.

Apud inferos autem mox sponsam ornabit:

Tale in septum cadet,

Et sortem mortis *talem*

Accipiet infelix:

Perniciem verò non subterfugiet.

Strophe 2.

Tu verò, ô miser, ô infelix sponse,

Εὐάγγελοι γένοιοθε, πράξαντες καλῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Χ. Νῦν ἐλπίδες ἔκ' ἔτι μοι παίδων ζῶας,
Οὐκέτι· σείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων,
Δέξεται δύσανος ἄταν,
Ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμα
Θήσει, τὸν αἶδα κόσμον τ'
Αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβῶσα.

Ἀντιστροφή α'.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλος,
Χρυσεότευκτον σέφανον περιθέσσει.
Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
Καὶ μοῖραν θανάτου
Προσλήφεται δύσανος.
Ἄταν δ' ἔκ' ὑπεκφεύζεται.

Στροφή β'.

Σύ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,

Κηδεμῶν τυράννων,
 Παισὶν ἔκατειδώς
 Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
 Ἀλόχῳ τε σᾶ συγγερὸν θάνατον·
 Δύσανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ;
 Ἀντιστροφὴ β΄.

Μετασένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
 ὦ τάλανα παίδων
 Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
 Τὰ τέκνα, νυμφιδίῳ ἐνέκεν
 Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
 Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύκω.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

Π. Δέσποιον, ἀφείνῃσαι παῖδες οἷδέ σοι φυγῆς,
 Καὶ δῶρα νύμφῃ βασιλὶς ἀσμένῃ χεροῖν
 Ἐδέξατ'· εἰρήνῃ δὲ τάκειθεν τέκνοις.

Μ. Ἔα.

Π. Τί συγχυθεῖς ἔσηκας, ἥνίκ' εὐτυχεῖς;
 Τί σὴν ἔτρεψας ἑυπαλὶν παρηΐδα,
 Κῆκ' ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμῶ δέχῃ λόγον;

Genèr regum,

Non animadvertens, liberis

Adducis perniciosam

Et uxori tuae tristem mortem.

O infelix, quantam calamitatem ignoras !

Antistrophe 2.

Gemo tuum dolorem,

O misera liberorum

Mater ; quae interficies

Liberos, propter nuptiales

Lectos, quibus tibi relictis injustè

Maritus habitat cum aliâ uxore.

I A M B I.

P. Liberi tui, ô domina, liberati sunt ab exilio,

Et regia sponsa libens dona manibus

Accepit : indè verò pax est tuis liberis.

M. Sine.

P. Cur stas perturbata, quùm feliciter rem geris ?

Cur retrò vertisti tuas genas,

Et non libenter à me accipis hunc sermonem ?

M. Heu, heu !

[tibi.

P. Haec non consentiunt cum illis, quae nunciavi

M. Heu, heu valdè rursus. P. An aliquem casum nunciavi

Insciens, et spe laeti nuncii frustratus sum ?

M. Nunciâsti, quae nunciâsti ; non tibi vitio verto.

Cur igitur oculos dimittis, et lacrymas ?

M. Multa me necessitas, ô senex, *haec facere cogit,*

Talia enim dii,

Et ego malè cogitans machinata sum.

P. Confide tu ; reduceris et tu adhuc a liberis.

M. Alios priùs *ad inferos deducam*, misera ego.

P. Non tu sola divulgata es à tuis liberis,

Oportet hominem levitèr ferre calamitates.

M. Faciam : sed ingredi in domum,

Et para pueris, quae convenit quotidie.

O filii, filii, vobis quidem jam est urbs,

Et domus, in quâ me miserâ relictâ,

Habitabitis semper orbati matre.

Ego verò jam vado in aliam terram exul,

Priusquam ex vobis potuerim capere voluptatem,

et vos videre florentes,

Μ. Αἶ, αἶ.

Π. Τάδ' εἰ ξυνῶδ' αὖ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.

Μ. Αἶ, αἶ μάλ' αὖθις. Π. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην

Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλῃ;

Μ. Ἥγγειλας οἶ' ἥγγειλας· οὐ σε μέμφομαι.

Π. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;

Μ. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοί,

Κάγ' ὡς κακῶς φρονέσ' ἐμηχανησάμην.

Π. Θάρσει, κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μ. Ἄλλως κατὰ ζῶ πρόοθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

Π. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·

Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.

Μ. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,

Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἐστὶ δὴ πόλις,

Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,

Οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐσερημένοι.

Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαίαν εἶμι δὴ φυγὰς,

Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, καὶ πιδεῖν εὐδαίμονας,

Πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίης
 Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀναχέθειν.
 ὦ δυσάλαινα, τῆς ἐμῆς αἰθαδίας
 Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
 Ἄλλως δ' ἐμόχθην, καὶ κατεξάντην πόνοις,
 Στερρὰς ἐνεγκοῦς ἐν τόκοις ἀλγυδόνας.
 Ἡ μὲν πόθ' ἡ δύσῃνος εἶχον ἐλπίδας
 Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ,
 Καὶ κατθανῆσαν χερσὶν εὖ περισελεῖν,
 Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
 Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐσερημένη,
 Λυπρὸν διάζω βίοτον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοί.
 Ὑμεῖς δὲ μητέρ' ἐκέτ' ὄμμασι φίλοις
 Ὀφειδ', ἐς ἄλλο χῆμ' ἀποσάντες βίη.
 Φεῦ, φεῦ· τί προσδέρκεοδέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
 Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;
 Αἶ, αἶ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
 Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
 Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βελεύματα
 Τὰ πρόθεν· ἄζω παῖδας ἐκ γαίας ἐμῆς.
 Τί δει με, πατέρα τῶνδε τοῖς τέττων κακοῖς

Priusquam connubium, et uxorem, et nuptiales

Lectos ornârim, facesque sustulerim accensas.

O me miseram ob meam contumaciam.

Frustrâ igitur vos, ô filii, educavi,

Frustrâque laboravi, et consumpta sum laboribus,

Ferens duros dolores in partu.

Profectò quondam infelix habui spem [nutriretis,

Magnam in vobis *sitam*, fore ut senio gravem me

Et mortuam manibus rectè componeretis,

Suspiciendam mortalibus. Nunc verò jam periit

Haec dulcis cura: nam vobis orbata

Tristem degam vitam, acerbamque mihi.

Vos verò matrem non ampliùs charis oculis

Videbitis, transeuntes in aliud vitae genus.

Heu, heu! cur me oculis aspicitis liberi!

Cur arridetis hoc extremo risu?

Heu, heu! quid faciam? cor enim disperit,

Mulieres, ut primùm vidi laetos oculos liberorum.

Non possem *facere quod statui*. Valeant consilia

Priora: abducam filios meos è terrâ.

Quid opus me patrem horum, horum malis

Cruciantem, mihi bis tanta mala accersere?

Nequaquam ego *hoc faciam*. Valeant *ista* confilia!

Verùm quid ago? an volo derideri,

Dimittens meos inimicos impunitos?

Audendum hoc est. Nam ignaviae meae est

Etiam quòd et istos molles sermones animo propo-

Intrate, pueri, in aedes. Cui verò non [suerim.

Licet adesse meis sacrificiis, *hoc*

Ipfi curae erit. Manum verò non hebetabo.

Nequaquam verò, mi anime, nè tu saltem haec

Heu, heu! [patres:

Mitte eos, ô miser; parce liberis:

Illic nobiscum viventes exhilarabunt te. [nem,

Non per daemones infernos, qui sunt apud Pluto-

Nunquam hoc fiet, ut ego inimicis

Filios meos relinquam injuriâ afficiendos.

Omninò necesse est eos mori: et quoniam hoc o-

Nos occidemus *eos*, qui procreavimus *eos*. [portet,

Omnino actum est hoc, et non aliter fiet.

Et jam corona in capite est, et in peplis

Sponsa regia perit: *hoc* ego benè scio,

Λυπῶσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά;
 Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βελεύματα.---
 Καί τοι τί πάχω; βέλομαι γέλωτ' ὄφλειν,
 Ἐχθρὰς μεθεῖσα τὰς ἐμὰς ἀζημίαις;
 Τολμητέον τὰδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κἀκῆς,
 Τὸ κ' προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
 Θέμις παρῆναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
 Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' ἔ' διαφθερῶ.---
 Μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τὰδε,
 Ἄ, ἄ,
 Ἔασον αὐτὰς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανῶσί σε.
 Μὰ τὰς παρ' αἶδην νερτέρους ἀλάστορας,
 Οὗτοι πότ' ἔσαι τῶθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 Παῖδας παρήσω τὰς ἐμὰς καθυβρίσαι.
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
 Ἡμεῖς κτενῶμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
 Πάντως πέπρακται ταῦτα, καὶ ἐκφεύζεται.
 Καὶ δὴ πὶ κρατὶ ξέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 Νύμφη τύραννος ὀλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.

Ἄλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεσάτην ὁδὸν,
 Καὶ τῶσδε πέμψω τλημονεσέραν ἔτι.
 Παῖδας προσειπεῖν βέλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
 Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
 ὦ φιλτάτῃ χεῖρ, φίλτατον δέ μοι σῶμα,
 Καὶ χῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
 Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε,
 Πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή,
 ὦ μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἥδιον τέκνων.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ'. ἐκέτ' εἶμι προσελέπειν
 Οἷατ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
 Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
 Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βελευμάτων,
 Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
 Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
 Ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεάν
 Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γὰρ ἐς
 Μῆσα καὶ ἡμῖν, ἢ προδομιλεῖ,

Verum, ego enim vado miserrimam viam,
 Et hos longè tristiore viâ mittam;
 Liberos *meos* alloqui volo: date, ô liberi,
 Date matri dextram manum salutandam.
 O clarissima manus, et mihi charissimum os,
 Et species, et vultus generosus liberorum,
 Sitis felices: sed illic; res enim, quæ hic *erant*,
 Pater abstulit. O jucundum odorem. [rum.
 O teneram cutem, et dulcissimum halitum libero-
 Ite, ite. Non ampliùs intueri
 Vos possum, sed vincor malis. [ausura:
 Et intelligo quidem qualia *sint ea mala, quæ sum*
 Sed ira est potentior meis consiliis,
 Quæ quidem hominibus causa est maximorum
 malorum.

A N A P A E S T I.

C. Saepe jam per subtilio^{es}
 Sermones ivi, et ad certamina
 Majora veni, quam quæ convenit genus
 Muliebre investigare: sed enim est
 Musa etiam nobis, quæ versatur nobiscum,

Sapientiae *dicendae* causâ, verum non cum omnibus *habitat*,

(Exiguum enim numerum inter multas
Invenias fortasse)

Nec à Musis alienum est mulierum ingenium,

Eraio mortalium, quicumque sunt

Omnino expertes, nec genuerunt

Liberos, anteire felicitate

Eos, qui progenuerunt.

Qui enim non habent liberos propter ignorantiam,

Utrum res suavis hominibus, an verò ingrata,

Sint liberi, cum non habeant,

Carent multis miseriis.

Sed quibus in aedibus est liberorum

Dulce germen, eos video curis

Confici omni tempore.

Primum quidem quo pacto bene *ipsos* educant,

Et unde victum relinquunt liberis:

Praeterea verò utrum pro malis,

An pro bonis

Laborent, hoc incertum est.

Unum verò, hoc est omnium extremum, jam

Σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν ὃ·
Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
Εὖροις ἂν ἴσως,
Κῆκ ἀπόμυσον, τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσι
Πάμπαν ἀπειροί, μὴδ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
Τῶν γεναμένων.
Οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἠδὲ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', ἔχῃ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται·
Οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
Γλυκερὸν βλάβημ', ἐσορῶ μελέτη
Κατατρύχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
Βίотόν θ' ὁπόθεν λείψωσι τέκνοις.
Ἔτι δ' ἐκ τῶντων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθῆσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.
Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη

Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.
 Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοντον θ' εὖρον,
 Σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,
 Χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει
 Δαίμων ἔτος, φρεῖδος ἐς αἶδαν
 Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
 Πῶς ἔν λυεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις
 Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην.
 Παίδων ἔνεκεν
 Θνητοῖσι θεὸς ἐπιβάλλειν.

ΜΗΔΕΙΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ,
 ΠΑΙΣ, ΙΑΣΩΝ,

I A M B O I.

Μ. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένεσσα τὴν τύχην,
 Καραδοκῶ τάκεῖθεν οἱ προδύσεται.
 Καί τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
 Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον.
 Δείκνυσι δ' ὥς τι κακὸν ἀγγελεῖ κακόν.
 Α. ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη

Dicam, omnibus hominibus malum.

Etenim jam *multi* abundè victum invenerunt *liberis*,

Corporaque liberorum ad pubertatem pervenerunt,

Bonique evaserunt. Si tamen occurrat

Daemon iste, evanidus ad Plutonium

Mors ferens corpora liberorum.

Quomodo igitur prodest praeter alios

Hunc etiam acerbissimum dolorem

Propter liberorum mortem

Addere Deos hominibus?

MEDEA, NUNTIUS, CHORUS,
FILIUS, JASON.

I A M B I.

M. Amicae, jampridem praestolans eventum fortunae,

Expecto, ab illa parte, quò res sit casura,

Equidem video hunc ex Jasonis

Ministris venientem spiritu quidem commoto,

Significat autem se novum aliquod malum nuncia-

N. O quae dirum facinus impiè patrâsti, [tūrum

Medea, fuge, fuge, neque navalem

Relinquens currum, neque vehiculum terrâ calcans,

M. Quid verò mihi dignum hoc exilio *patratum* est?

N. Puella regia modò periit,

Et Creon, qui *eam* genuit, tuis incantamentis.

M. Pulcherimum sermonem dixisti: inter benefac-

Et amicos meos posthac jam eris. [tores

N. Quid ais? an rectè sapias, et non insanis, mulier?

Quae cum injuriâ affeceris lares regios,

Gaudes audiens, et non metuis haec?

M. Ego etiam possum aliquid contra tua

Verba dicere: sed nè nimiùm properes, amice;

Verum enarra, quomodo periêrint. Nam bis tantum

Nos delectaveris, si pessimè sint mortui.

N. Postquam gemina soboles tuorum liberorum venit

Cum patre, et ingressa est nuptiales aedes,

Gavisi sumus, qui tuis laborabamus malis,

Famuli: per aures verò statim ibat multus sermo,

Te, et tuum maritum diremissee priorem discordiam.

Osculabatur autem alius quidem manum, alius

verò flavum caput

Puerorum: ego verò et ipse prae laetitia

Μήδεια, φεύγε, φεύγε, μήτε ναίαν
 Λιπῶσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοσιβῆ·

Μ. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

Α. Ὀλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
 Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὑπο.

Μ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις
 Τολοιπόν ἦδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔση.

Α. Τί φῆς; φρονεῖς μὲν ὀρθά, καὶ μαίνῃ, γύναι,
 Ἦτις, τυράννων ἐσίαν ἠκισμένη,

Χαίρεις κλύεσσα, καὶ φοβῇ τὰ τοιαῦδε;

Μ. Ἐχω τί καὶ γὰρ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
 Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχῃ, φίλος.

Λέξον δὲ πῶς ὦλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
 Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.

Α. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
 Σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικὰς δόμους,

Ἦοῦμεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,

Δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,

Σὲ, καὶ πόσιν σὸν, νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.

Κύνει δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα

Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἠδονῆς ὑπο,

Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
 Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντί σ' ἄθ' θαυμάζομεν,
 Πρὶν μὲν τέκνων σὼν εἰσδεῖν ξυνωρίδα,
 Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα.
 Ἔπειτα μὲν τοι προῦκαλύφατ' ὄμματα,
 Λευκὴν τ' ἀπέσρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα,
 Παίδων μυσαχθεῖς εἰσόδους πόσις δὲ σὸς
 Ὀργὰς τ' ἀφῆρει, καὶ χόλον νεάνιδος,
 Λέγων τάδ'· ἔμ' μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις,
 Παύσῃ δὲ θυμῳ, καὶ πάλιν σρέψῃς κάρα,
 Φίλῃς νομίζῃς, ὅσπερ ἂν πόσις σέθεν.
 Δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς,
 Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
 Ἡ δ' ὥς ἐσεῖδε κόσμον, ἔκ' ἠνέχετο,
 Ἄλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
 Μακρὰν ἀπείναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
 Λαβῶσα πέπλος ποικίλος ἡμπέχετο.
 Χρυσὴν τε θεῖσα σέφανον ἀμφὶ βοσρύχοις,
 Λαμπρῶ κατόπρῳ χηματίζεται κόμην,
 Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
 Κάπειτ' ἀναστᾷς ἐκ θρόνων διέρχεται

Simul tuos filios comitabar in conclave mulierum.
 Domina verò, quam nunc pro te colimus,
 Priusquam vidisset par tuorum liberorum,
 Habebat promptum oculum in Jafonem:
 Deinde verò textit oculos,
 Et retrò avertit candidas genas,
 Abominans ingressum puerorum: sed maritus tuus
 Abstulit irem et bilem puellae,
 Haec dicens: nè sis inimica amicis.
 Desistèque ab irâ, et *huc* iterum converte caput,
 Existimans amicos eosdem, quos maritus tuus.
 Accipe verò munera, et roga patrem,
 Ut remittat exilium his *meis* liberis, in meam gratiam.
 Haec verò ut aspexit ornatum, non continuit se,
 Sed promissit viro omnia. Et priusquam ex aedibus
 Procul abirent pater et liberi tui,
 Acceptam variam vestem induit,
 Ponensque auream coronam supra cincinnos,
 Nitidum *ad* speculum componit comam,
 Inanimae corporis imagini arridens.
 Deinde ubi surrexisset de solio, perambulat

Ædes, delicatè incedens candidis pedibus,
 Donis *hifce* vehementer gaudens, multum et sæpe
 Cervicem ad erectam oculis respiciens.

Postea verò erat miserabile spectaculum videre:
 Nam mutato colore, obliqua retro

Cedit, tremens membris: et vix antevertit,
 Solio illapfa, ne caderet in terram.

Tum verò una ex famulis anus, cum existimaret
 Aut Panis iram, aut alicujus *alsus* Dei, *in ipsam* venisse,
 Ululatum edidit, priùs quàm videret per os
 Exeuntem candidam spumam, et in oculis
 Vertentem pupillas, et non amplius in corpore esse
 sanguinem.

Deinde sono diversam ab ululatu emisit magnam
 Ejulationem: statim verò una quidem in domum patris
 Cucurrit, alio verò ad recentem maritum,
 Dictura calamitatem sponsae: tota verò
 Domus resonabat frequentibus cursitationibus.
 Jam verò accelerans pedem, cursûs stadialis
 Cursor velox metam attigisset,
 Quum illa ex muto et clauso oculo
 Graviter ingemiscens misera excitabatur:

Στέγας, αἶθρον βαίνεσα παλλεύκῳ ποδί,
 Δώροισι ὑπερχαίρεσα, πολλὰ πολλάκις
 Τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπεύμενη.
 Τὺνθένδε μὲν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.
 Χροῖαν γὰρ ἀλλάζασα, λεχρία πάλιν
 Χωρεῖ τρέμεσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
 Θρόνοισιν ἐμπεσῶσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
 Καί τις γεραία προσπόλων, δόξασά πε
 Ἦ Πανὸς ὄργας, ἢ τινος θεῶν, μολεῖν,
 Ἀνώλολυξε, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ σόμα
 Χωρῶντα λευκὸν αἶφρον, ὀμμάτων τ' ἄπο
 Κόρας σρέφουσιν, αἵμά τ' ἐκ ἐνὸν χροῖ.
 Εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν
 Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἢ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
 Ὀρμησεν, ἢ δὲ πρὸς τον ἀρτίως πόσιν,
 Φράσασα νύμφης συμφορὰν· ἅπαντα δὲ
 Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
 Ἦδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἐκπλεθρον δρόμου
 Ταχὺς βαδισῆς τερμόνων ἀνθήπλετο·
 Ἦ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὀμματος
 Δεινὸν σενάξασ' ἢ τάλαιν' ἠγείρετο·

Διπλῆν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεσρατεύετο·
 Χρυσῆς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος,
 Θαυμαστὸν ἴει νᾶμα παμφάγῃ πυρὸς·
 Πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,
 Λευκὴν ἔδαπλον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
 Φεύγει δ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων πυρκαμένη,
 Σείσσει χαίτην κρατὰ τ' ἄλλοτ' ἄλλοτε,
 ῥίψαι θέλῃσα σέφανον· ἀλλ' ἀρηρότως
 Σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
 Ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσονδ' ἐλάμπετο·
 Πιτνεῖ δ' ἐπ' οὐδας συμφορᾷ νικωμένη,
 Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὲς ἰδεῖν·
 Οὐτ' ὁμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάσασσι,
 Οὐτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρῃ
 Ἔσαζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
 Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
 Γναθμοῖς ἀδήλοισι φαρμάκων ἀπέρρρεον·
 Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
 Νεκρῶ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον.
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσία,
 Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·

Nam duplex malum infestabat eam.

Aurea quidem corona, capiti imposita, [rantis:

Emittebat mirabilem vorticem ignis omnia devo-

Pepli verò tenues, tuorum liberorum dona,

Devorabant candidam carnem infelicitis.

Ipsa verò inflammata fugiebat, surgens de folio,

Concutiens crines et caput huc et illuc,

Volens abjicere coronam: sed firmiter [comam

Vinculis aurum adhaerebat; ignis verò, postquam

Concussit, magis, *atque* bis tantum emicuit.

Ipsa verò victa malo cadit in terram, [patre,

Et à nemine potuit facile agnosci praeterquam a

Nec oculorum enim clarus erat status,

Nec venusta facies: sanguis verò ex summo

Capite stillabat mixtus igni,

Et caro ex ossibus, sicut piceae lacrymae,

Defluebat arcanis morfibz pharmacorum, [gere

Horrendum spectaculum: omnes verò metuebant attin-

Cadaver, Fortunam enim habebamus magistratam.

Sed infelix pater ignoratione mali,

Statim ingressus domum, irruit in eam jam mortuam,

Et statim coepit ejulare: et manibus circumdans *eam*,
Osculabatur, his *eam* compellans: ô misera filia,
Quis Deorum tam turpiter te perdidit?
Quis me senem filicernium orbatum te
Facit? hei mihi! Utinam tecum moriar, filia.
Postquam autem lamentationum et luctuum finem
Volens senile excitare corpus, [fecit
Adhaesit, sicut hedera ramis lauri,
Tenuibus peplis: erat autem horribilis lucta.
Ipse enim volebat excitare genu,
Illa verò retrahebat: si verò per vim trahebat,
Senilem carnem divellebat ab ossibus.
Tandem verò defecit, et infelix dimisit
Animam: non enim amplius malo erat superior.
Jacent autem mortui, filiaque, et senex pater, *alter*
Prope *alterum*; calamitas inimicis grata,
Quare mihi tua quidem *persona* è tumultu recedat;
Optimum enim hoc poenae effugium.
Res vero mortalium non nunc primùm arbitror
umbram *esse*: [sapientes
Neque trepidans dixerim, illos, qui de mortalibus
Videntur esse, et indagatores sermonum,

ὦ μῶξε δ' εὐθύς· καὶ περιπλύξας χέρας
 Κύνει, προσαιδῶν τοιάδ'· ὦ δύσηνε παῖ,
 Τίς ὦδ' ἀτίμως δαυμόνων σ' ἀπώλεσε;
 Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
 Τίθησιν; οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
 Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόνων ἐπαύσατο,
 Χρήζων γεραῖον ἐξανασηῆσαι δέμας,
 Προσείχεθ', ὥς κ' κλισὸς ἔρνεσιν δάφνης,
 Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.
 Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξανασηῆσαι γόνυ,
 Ἥ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
 Σάρκας γεραίας ἐσπάρας' ἀπ' ὀστέων.
 Χρόνῳ δ' ἀπέστη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
 Ψυχὴν· κακῶ γὰρ ἐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
 Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, καὶ γέρον πατὴρ,
 Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
 Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔσω λόγῳ.
 Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν.
 Τὰ θνητὰ δ' ἐ νῦν πρῶτον ἡγῆμαι σκιάν,
 Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τὰς σοφῆς βροτῶν
 Δοκῶντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων,

Τάτῃς μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν·
 Θνητῶν γὰρ ὅδ' εἰς εὐδαίμων ἀνήρ·
 "Ολβὸν δ' ἐπιρρύέντος, εὐτυχέσερος
 "Αλλὰ γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν ἔ.
 Χ. "Εοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
 Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως "Ιάσονι.
 "Ω τλήμων· ὥς σε συμφορὰν οἰκτείρομεν,
 Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς "Αδὰ δόμους
 Οἶχ' ἡ γάμων ἑκατὶ τῶν "Ιάσονος.
 Μ. Φίλαι, δέδοκται τῷργον ὥς τάχιστα μοι,
 Παῖδας κτανέσθ' ἢ τῇσδ' ἀφορμαῖσιν χθονός,
 Καὶ μὴ, χολὴν ἄγυσαν, ἐκδῶναι τέκνα
 "Αλλ' ἢ φονεῦσαι δυσμενεσέρε' αἰετὶ
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρεῖ,
 "Ημεῖς κτενῶμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
 "Αλλ' εἰ, ὀπλίζε, καρδία· τί μέλλομεν
 Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
 "Αγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
 Λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίη,
 Καὶ μὴ κακισθῆς, μήδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,
 "Ως φίλταθ', ὥς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε

Hos maximè stultos esse judicandos.

Nemo enim mortalium est beatus vir :

Opibus verò affluentibus, fortunatior

Alio fieri potest alius, beatus verò nequāquam.

C. Videtur Deus multa hoc die

Mala congesturus justè in Jasonem.

O misera, quam miseramur tuam calamitatem,

Filia Creontis, quae in Plutonis domos

Vadis propter nuptias Jasonis. [primum

M. O amicae, decretum est mihi negotium, quàm

Interfecero liberos, discedere ex hâc terrâ,

Neque cunctando prodere liberos,

Ut interficiantur ab aliâ infestiore manu.

Omninò necesse est eos mori : quia verò oportet,

Nos occidemus eos, qui etiam procreavimus.

Sed age, ô cor, armeris : quid cunctamur

Mala dira et necessaria facere ?

Age, ô misera manus mea, arripe gladium,

Corripe, vade ad tristem metam vitae,

Et ne sis ignava, neque memineris liberorum :

Quòd carissimi, quòd peperisti ! sed hoc saltem

Brevi die obliviscaris filiorum tuorum.

Postea verò luge : etsi enim occideris eos, tamen
Chari fuerunt, sed ego infelix mulier.

A N T I S T R O P H I C A.

Strophe.

C. Iô terra, et omnia illustrans

Radius solis, aspiciate,

Videte illam perditam

Mulierem, priusquam cruentam

Liberis admoveat manum carnificem ;

Tuo enim ex aureo

Genere orti sunt ; Deorum verò

Sanguinem nefas est cadere ab hominibus,

Quamobrem ipsam, ô divinum lumen, coerce,

Compeſce, expelle ex aedibus cruentam

Miseramque furiam à malis daemonibus *agitatam*.

Antistrophe.

Frustrà ergo labor perit liberorum,

Et frustrà charum genus

Peperisti, ô Tu, caerulearum

Λαθὼ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
 Κᾶπειλα θρήνει· ἢ γὰρ εἰ κτείνεις σφ', ὅμως
 Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυσυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χ. Ἴω γὰρ τε, ἢ παμφαῆς
 Ἄκτις ἀελίῃ, κατίδεται,
 Ἴδετε τὰν ὀλομένηαν
 Γυναικα, πρὶν φοινίαν
 Τεκνοῖς προσβαλεῖν χερ' αὐτοκτόνον·
 Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
 Γονᾶς ἔβλαψεν· θεῶν
 Δ' αἶμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
 Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
 Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
 Τάλαινάν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
 Μάταν ἄρα γένος φίλιον
 Ἐτέκες, ὦ κυανεῇ

Λιπῆσα Συμπληγάδων

Πετρᾶν ἄξενωτάταν εἰσβολάν.

Δειλαία, τί σοι φρενῶν

Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,

Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;

Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσμα-

τ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ζύνου-

δα θεόθεν πιτνόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχῃ.

Π. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

Ἐ. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλιατ'· ὀλλύμεθα γάρ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χ. Ἀκῆεις βοάν; ἀκῆεις τέκνων;

Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι.

Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον

Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Π. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρῆξατε, ἐν δέοντι γάρ.

Ὡς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμέν ἀρκύων ξίφους.

Χ. Τάλαν', ὡς ἄρ' ἦθα πέτρος, ἢ σι-

δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

Ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.

Quae reliquisti Symplegadam
Scopulorum inhospitalissimum ingressum.

Misera, quid tibi animi

Accedit gravis indignatio,

Et ei succedit hostilis caedes.

Dira enim sunt hominibus piacula cognatorum

Intendere homicidis adjuncta

Divinitus immissa mala in domum.

P. Heu quid faciam; quò effugiam manus matris?

A. Nescio, charissime frater, actum enim est de nobis.

MONOSTROPHICA.

C. Audis clamorem? audis liberos?

O misera, ô mulier infelix,

Accedam domum? depellere necem à

Liberis jam placet.

P. Per deos ferte opem, occasio enim postulat;

Quia summus jam prope retia gladii.

C. O misera, quàm es saxum, aut fer-

rum, quae liberorum, quos peperisti,

Frugem parricidiali modo occides?

Unam haecenus audio, unam *tantum* de priscis
Mulierem injecisse manum charis liberis,
Ino furentem divinitus, quando Jovis illa
Conjux ipsam emisit extra damum insaniam.
Misera verò cadit in mare, caede
Liberorum ipsum
Pedem supra marinum littus extendens:
Moriens verò cum duobis filiis, periit.
Quidnam igitur potest accidere tristius?
O mulierum conjugia aerumnosa,
Quanta hominibus mala jam attulistis?

I A M B I.

J. Mulieres, quae statis prope hanc domum,
Num in aedibus *est* illa, quae facinus hoc atrox com-
Medea istis? an hinc se proripuit fugâ? [misit,
Oportet enim ipsam aut abscondi sub terrâ,
Aut attollere volatile corpus in aeris profunditatem,
Nisi regum domui det poenas. [terrae,
Num confidit, cum interfecerit principes hujus
Se posse impunitam aufugere ex his aedibus?

Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
 Γυναιῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,
 Ἴν' αὖ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
 Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλλῃ.
 Πίπτει δ' αὖ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνω
 Τέκνων δυσσεβῆ,
 Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
 Δυοῖν δὲ παῖδοιν ξυθανῶσ', ἀπόλλυται.
 Τί δὴ ποτ' ἔν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
 ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
 Ὅσα δὴ βροτῶν ἐρεξας ἤδη κακά.

I A M B O I.

I. Γυναιῖκες, αἵ τῇσδ' ἐγγὺς ἔστατε σέγῃς,
 Ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' εἰργασμένη
 Μήδεα τοῖσδέ γ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
 Δεῖ γάρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτῳ,
 ἢ πληνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
 Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνας χθονός,
 Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

T

Ἄλλ' εἴ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὥς τέκνων, ἔχω
Κεῖνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.

Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
Μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

X. ὦ τλήμον, ἐκ οἷο' οἱ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· εἴ γὰρ τέσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.

I. Τί δ' ἐστίν; ἦ πῃ καὶ ἀποκτεῖναι θέλει;

X. Παῖδες τεθνήσκει χειρὶ μητρῶα σέθεν.

I. Οἱ μοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.

X. Ὡς ἐκ' ἐτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόνιζε δῆ.

I. Πῃ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθέν δόμων;

X. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὅφει φόνον.

I. Χαλαῖτε κληῖδας ὥς τάχιστα, πρόσπολοι·

Ἐκλύεθ' ἀρμυρὰς, ὥς ἴδω διπλῆν κακόν,

Τὰς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.

M. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,

Νεκρὰς ἐρευνῶν, καὶ μὲ τὴν εἰργασμένην;

Παῦσαι πόνον τέσδ'· εἰ δὲ ἐμῷ χρεῖαν ἔχεις,

Λέγ', εἴ τι βάλει· χειρὶ δ' εἴ φαύσεις ποτέ.

Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ.

Sed non tam ipsius, quàm liberorum curam gero:

Illam enim punient, quos laesit:

Meorum verò liberorum veni ut servarem vitam,

Nè aliquid mihi faciant Creontis cognati

Vindicantes injustam caedem à Matre *eorum* perpe-

C. O infelix, nescis quò malorum veneris, [tratam.

Jason, nam non dixisses haec verba.

J. Quid est? an vult etiam me occidere?

C. Liberi tui manu matris perierunt.

J. Heu quid dicis? quàm me perdidisti mulier!

C. Cogita igitur tanquam de mortuis liberis tuis.

J. Ubinam eos interfecit, intusne, an extra domum?

C. Aperi fores, et videbis caedem tuorum libero-

J. Laxate feras quàm celerrimè, ministri, [rum.

Solvite rapagula, ut videam geminùm malum,

Hos *liberos* interfectos, et ut illam puniam.

M. Quid hasce moves, et vectibus moliris, portas,

Quaerens mortuos, et me, quae *caedem* patravi?

Desiste ab hoc labore: si verò tibi me opus est,

Dic si quid vis. Nunquam verò manu me attinges:

Talem currum Sol pater patris [lem,

Dat nobis, propugnaculum contra manum hosti.

J. O scelestâ, ô maximè invisa mulier [lem

Diis, et mihi, et universo mortalium generi,

Quae tuis liberis injicere gladium [didisti:

Aufa es, quos peperisti, et me filiis orbatum per-

Et cùm haec feceris, tamen solem aspicias,

Et terram, aufa rem impiissimam: [sapiens,

Pereas. Ego vero nunc primum sapio, tunc non

Cùm te ex domo, et terrâ barbarâ,

Duxi in domum Graecam, magnum malum,

Et patris et terrae, quae te nutrit, proditricem.

Dii verò conjecerunt in me tuum malum daemonem;

Nam occiso jam tua fratre juxta focum, [proram.

Conscendisti navem Argo, habentem pulchram

Haec quidem sunt tua initia. Inde verò nupta

Huic viro, *i. e. mihi* et cùm pepereris mihi liberos,

Propter lectum, et *alias* nuptias, eos perdidisti.

Nulla est Graeca mulier, quae hoc [duxi,

Unquam aufa esset: prae quibus ego te dignam

Quam ducerem, connubium infestum, et mihi per-

Leaenam, non mulierem, Tyrrenâ [niciosum,

Δίδωσιν ἡμῖν ἔρυμα πολεμίας χερός.

Ι. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη, γύναι,
Θεοῖς τε, καὶ μοι, παντί τ' ἀνθρώπων γένει·

"Ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος

"Ετλης, τεκῆσα, καὶ μ' ἀπαιδ' ἀπώλεσας·

Καὶ ταῦτα δράσας, ἥλιόν τε προσβλέπεις,

Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσεβέεσάτον.

"Ολοί· ἐγὼ δὲ νῦν φροῖῶ, τότε δ' ἐφρονῶν,

"Οτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρῃς τ' ἀπὸ χθονός

"Ελλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,

Πατρός τε, καὶ γῆς προδότιν, ἣ σ' ἐθρέφατο,

Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἐσκηψαν θεοί·

Κτανῆσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέσιον,

Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργῆς σκάφος.

"Ηρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ

Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκῆσά μοι τέκνα,

Εὐνῆς ἑκατι καὶ λέχῃς σφ' ἀπώλεσας.

Οὐκ ἔστιν ἥτις τῆςτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή

"Ετλη πόθ', ὧν γε πρόαθεν ἡξίαν ἐγὼ

Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί,

Λέανναν, καὶ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος

Σκύλλης ἔχουσιν ἀγριωτέραν φύσιν.
 Ἄλλ' εἰ γὰρ ἂν σε κυρίοις ὀνειδέσι
 Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
 Ἐρρ', αἰχροποιέ, καὶ τέκνων μαιφόνε.
 Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
 Ὅς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
 Οὐ παῖδας, ὅς ἐφύσα κακῆς θρηψάμην,
 Ἐξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
 Μ. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
 Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίσατο,
 Οἷ' ἐξ ἐμῆ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
 Σὺ δ' ἐκ ἐμελλες, τὰμ' ἀτιμάσας λέχη,
 Τερπνὸν διάζειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ
 Οὐθ' ἢ τύραννος, ἔθ', ὃ σοὶ προθεῖς γάμους,
 Κρέων, ἀνατεῖ τῇσδὲ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
 Πρὸς ταῦτα, καὶ λείαναν, εἰ βάλει, κάλει,
 Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ὥκησεν πέδον.
 Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην,
 Ι. Καὺτὴ γε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
 Μ. Σάφ' ἰοδί· λύει δ' ἄλγος, ἣν σύ μὴ γελᾷς,
 Ι. Ὡ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε,

Scyllâ faevio rem naturam habentem.

Verum nequaquam te plurimis conviciis

Pungerem : talis confidentia tibi innata est.

Pereas tu, venefica, et caede liberorum polluta.

Me verò decet lugere meum fatum :

Qui neque novis nuptiis fruar,

Nec liberos, quos genui et educavi,

Habebo, ut alloquar vivos, sed amisi.

In longum fanè produxissè huic contraria

Orationi, nisi Jupiter pater sciret, [feceris.

Qualia beneficia à me acceperis, et quae tu vicissim

Tu verò non debebas meo connubio contempto,

Jucundam vitam agere, insultans mihi :

Neque puella regia, neque qui tibi eam in matre-
monium collocavit,

Creon, impunè me ejicere ex hâc terrâ.

Quamobrem, si libet, voca me leaenam,

Et Scyllam, quae in Tyrrheno freto habitavit :

Tuum enim, ut convenit, cor vicissim fauciavi.

J. Tu quoque doles, et particeps es malorum.

M. Bene scito. Juvat autem dolor, si tu me non

J. Oliberi, quàm malam matrem habuistis? [irrideas.

M. O liberi, quàm periistis propter patris cupiditatem.

J. Tamen mea manus non perdidit eos.

M. Sed injuria, et novae tuae nuptiae.

J. An tu voluisti propter nuptias eos occidere?

M. An tu hoc exiguum malum esse putas mulieri?

J. Quae quidem modesta sit: tibi verò omnia sunt

M. Sed hi sunt mortui: hoc enim te mordebit. [mala.

J. Isti verò sunt, hei mihi, tuo capiti daemones in-

M. Dii nòrunt, quis coeperit hoc malum. [festi.

J. Nòrunt sanè tuum abominabilem animum.

M. Odiosus es *mihi*, amarulentumque tuum fer-

J. Et ego tuum. Facilis est discessio. [monem odi.

M. Quomodo igitur? quid faciam? vehementer enim
et ego cupio.

J. Sine me hos mortuos sepelire, et lugere.

M. Nequaquam, quia ego sepeliam eos hâc manu,

Ferens in lucum Junonis deae Acraeae, *i. e. arcium*

Nè quis hostium eos contumeliâ afficiat, [custodis,

Sepulcrum revellens. Huic autem terrae Sisyphi

Constituam praeclarum festum, et sacrificia

Deinceps pro hâc impia caede.

Ego verò vado in terram Erechthei,

M. ὦ παῖδες, ὥς ὤλεσθε πατρώα νόσῳ.

I. Οὐ τοίνυν ἢ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.

M. Ἀλλ' ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.

I. Λέχῃς σφε κηΐωσας οὔνεκα κτανεῖν;

M. Σμικρὸν γυναικί πῆμα τῷτ' εἶναι δοκεῖς;

I. Ἦτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐσὶν κακά.

M. Οἷδ' ἔκ' ἐτ' εἰσί· τῷτο γάρ σε δήζεται.

I. Οἷδ' εἰσιν, οἴμοι, σῶ κάρα μιάσφορες.

M. Ἴσασιν ὅστις ἤρξε πημονῆς, θεοί.

I. Ἴσασι δῆτα σὴν ἀπόπλυσον φρένα.

M. Στυγῇ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.

I. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν· ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί.

M. Πῶς ἔν; τί δράσω; κάρη γὰρ κα' γὼ θέλω.

I. Θάψαι νεκρὸς μοι τέσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.

M. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερί,

Φέρουσ' ἐς Ἑρας τέμενος Ἀκραίας θεῶ,

Ὡς μή τις αὐτὰς πολεμίων καθυβρίσῃ,

Τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφῃ

Σεμνὴν ἐορτὴν καὶ τέλη προσάφομεν

Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τῶδε δυασεβὲς φόνος.

Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἑρεχθέως,

Αἰγεί συνοικήσασα τῷ Πανδίωνος.

Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς,

Ἄργεος κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,

Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ι. Ἀλλὰ σ' Ἑριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη.

Μ. Τίς δὲ κλύει σε θεὸς, ἢ δαίμων,
Τῷ ψευδόρκει, καὶ ξειναπάτα;

Ι. Φεῦ, φεῦ μυσαρὰ, καὶ παιδολέτορ.

Μ. Στεῖχε πρὸς οἶκός, καὶ θάπ' ἄλοχον.

Ι. Στεῖχω, διαστῶν γ' ἄμωρος τέκνων.

Μ. Οὐπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας.

Ι. ὦ τέκνα φίλτατα. Μ. Μητρί γε, σοί δ' ἄ.

Ι. Κάπειτ' ἔκτας; Μ. Σέ γε πημαίνεσθ'.

Ι. Αἶ, αἶ· φιλίῃ χρῆζω σώματος

Παίδων ὃ τάλας προσπλήτύξασθαι.

Μ. Νῦν σφε προσαιδᾶς, νῦν ἀσπάζῃ,

Τότ' ἀπωσάμενος. Ι. Δός μοι πρὸς θεῶν

Μαλακῇ χρωτός ψαῦσαι τέκνων.

Habitatura cum Ægio filio Pandionis. [moreris,
 Tu verò, quemadmodum convenit, malus malè
 Percussus caput tuum reliquis navis Argùs,
 Ubi videris miserum exitum mearum nuptiarum.

A N A P A E S T I.

J. Sed te Erinnyes perdat filiorum,
 Caedisque vindex Justitia.

M. Quis vero deus, aut daemôn audiet te
 Perjurum, et deceptorem-hospitum?

J. Hei, hei scelesta, et interfectrix-liberorum!

M. Vade domum, et sepelias uxorem *tuam*.

J. Vado, orbatus duobus pueris.

M. Nondum lamentaris *satis*; expecta et senectam.

J. O charissimi liberi. M. Matri quidem, tibi verò
 nequaquam.

J. Et tamen *eos* occidisti? M. Ut tibi nocerem.

J. Heu, heu, cupio charum os
 Miser ego liberorum complecti.

M. Nunc ipsos alloqueris, nunc salutas,
 Tunc repellens. J. Da mihi per Deos

Ut possim attingere tenerum corpus liberorum.

M. Non licet : frustra à *te* haec verba sunt projecta.

J. O Jupiter, audis haec, quomodo repellimur,

Et qualia patimus ab execrandâ,

Et interfectrice liberorum hâc leaenâ?

Sed quantum saltem licet, et possum,

Haec lamentor, et concitus feror,

Obtestans deos, quòd me

Liberos, quos necâsti, prohibes

Attingere manibus, et sepelire mortuos

Quos utinam ego nunquam genitos

A te perditos vidissem.

C. Multarum rerum Jupiter *est* dispensator in coelo,

Multâque praeter spem perficiunt Dii,

Et sperata non fiunt, [invenit'

Eorum verò, quae non sperantur, Deus exitum

Talis evasit haec res.

F I N I S.

Μ. Οὐκ ἔστι μάτην ἔπος ἔρριπται.

Ι. Ζεῦ, τὰδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',

Οἶά τε πάχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς

Καὶ παιδοφόνῃς τῇσδε λεαίνῃς;

Ἄλλ' ὅποσον γῆν πάρα, καὶ δύναμαι,

Τάδε καὶ θρηγῶ, καὶ πιθοάζω,

Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὡς μοι

Τέκνα κτείνας, ἀποκωλύεις

Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρῶς,

Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὥφελον

Ἐκ σὲ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

Χ. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ,

Πολλὰ δ' ἀέλπῳς κραίνουσι θεοί.

Καὶ τὰ δοκηθέντ' ἐκ ἐτελέσθη,

Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὗρεν θεός.

Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

